

De Moeial

November 2007

Verschijnt maandelijks

Afgiftekantoor 1050, Brussel 5

V.U.: Bram Langmans

Jaargang 26 n°6

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel
in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur

EN VERDER

Kort VUB-nieuws	P. 2
Vive le Squat !	P. 4
Cultuuragenda	P. 7
Interview met Jezus-Christus	P. 7
A day in the life	P. 8
Ideologiekritiek	P. 9
Op bezoek bij het OCMW	P. 10
Vrouwen op mannenjacht	P. 11
Cecilia Bartoli	p. 11

Gespreksavond bij deBuren

Over de religie en de wetenschap

Waarde lezer(es). Het debat over religie, zingeving en spiritualiteit is de laatste tijd weer brandend actueel, en bovendien wordt er bij het heen en weer gepraat over deze thema's nogal eens wat afgezeikt en rond de pot gepist. Het Vlaams-Nederlands huis deBuren laat dan ook twee autoriteiten op dit gebied aan het woord in de hoop het intellectuele niveau van de discussie weer wat op te vijzelen. En aangezien dat nu eenmaal makkelijker is wanneer men weet waarover men het nu juist hebben wil, schotelt deBuren volgende overpeinzing voor aan Gerard Nienhuis en Jean-Paul Van Bendegem: "De teruggang van het gezag van religie in onze maatschappij wordt vaak toegeschreven aan de steeds toenemende autoriteit van de wetenschap, met haar kritische houding tegenover onbewezen uitspraken. De verhouding van wetenschap en religie kwam de laatste jaren vooral onder de aandacht in de discussie rond intelligent design vs. darwinisme, of evolutietheorie versus schepping. Laat wetenschappelijke kennis ruimte voor godsdienst of staan wetenschap en godsdienst elkaar in de weg?" Onder de vakkundige moderatie van wetenschapsjournalist Joël De Ceulaer zou dit dan ook een razend interessant gesprek moeten opleveren.

Laat ik echter eerst en vooral eens de twee sprekers van dienst aan u voorstellen. Jean-Paul Van Bendegem kent u natuurlijk allemaal vanuit de lessen logica die u in uw eerste bachelor (of voor de mensen die hier al iets langer rondhangen: uw eerste kandidatuur) heeft mogen genieten. Dat de man in kwestie begenadigd is met het zeldzame talent zijn toehoorders eindeloos te amuseren terwijl er bovendien toch ook nog wat interessants wordt verteld, hoef ik u dan ook niet te vertellen. Zijn ideeën omtrent de relatie tussen wetenschap en religie zijn echter minder algemeen gekend onder de VUB-studentenpopulatie, doch daar zal ik verder uitgebreider op ingaan. Voor de meeste VUB-studenten is Gerard Nienhuis immers een volslagen onbekende, en het loont dan ook de moeite deze mens iets uitgebreider aan u te presenteren. De man in kwestie is hoogleraar natuurkunde aan de Universiteit Leiden en was in een vorig leven ooit nog verbonden aan het befaamde Massachusetts Institute of Technology (MIT). Net zoals zovele van zijn vakgenoten weerhoudt dat hem er niet van als christelijk religieus-gelovige door het leven te gaan. Volgens hem bestaat er dan ook volop ruimte voor godsdienst binnen het kader der wetenschappelijke fysische kennis, een visie waar hij dan ook logischerwijze in ettelijke publicaties van getuigt.

Maar laat ik maar terzake komen en het hebben over de relatie tussen wetenschap en religie en de standpunten die onze beide sprekers daarover innemen. Dat ik daarbij ook mijn eigen visie op de hele problematiek al eens naar voren breng, zal hopelijk niemand mij echt kwalijk nemen. Intelligent design dus. Volgens de aanhangers van deze school wijst de complexiteit van het aardse leven en van het universum in haar geheel op het feit dat er wel een schepper *moet* zijn die deze complexiteit veroorzaakt heeft: zoiets kan immers toch niet bestaan zonder een soort van blauwdruk waarop dat heelal - en het leven dat daarin voorkomt - is gebaseerd. Een architect kan immers ook geen gigantische complexen bouwen zonder daarvoor een gedetailleerde bouwtekening van te maken, zo luidt de argumentatie ongeveer. Nu ga ik het hier niet op mij nemen de ernst van zulke ideeën te evalueren. Feit is dat er in de Verenigde Staten van Amerika een ware oorlog gaande is om deze theorie in het school-curriculum op te nemen als een wetenschappelijke theorie die evenwaardig zou zijn aan de ons welbekende evolutie-theorie. De grap is nu echter dat beide sprekers, ondanks het feit dat de titel van deze gespreksavond anders laat vermoeden, het roerend met elkaar eens zijn dat de wetenschap over zulke zaken geen oordeel kan vellen en dat zulk een theorie dus moeilijk wetenschappelijk genoemd kan worden. Het is namelijk noodzakelijk voor een theorie om aan de hand van een of andere wetenschappelijke methode bevestigd of ontkend te kunnen worden, alvorens men kan spreken van een wetenschappelijke theorie. En daar komt dan ook de argumentatie van Gerard Nienhuis op de proppen: aangezien de wetenschap slechts oordelen kan vellen over (al dan niet experimenteel) waarneembare en -belangrijker nog - meetbare verschijnselen, kan de wetenschap nooit een oordeel vellen over het al dan niet waar zijn van bepaalde religieuze denkbeelden. Het conflict tussen zogenaamde theïsten en atheïsten is dan ook in de eerste plaats een kwestie van een verschillend wereldbeeld, en zoals Lyotard ons geleerd heeft zijn er nu eenmaal incommensurabele wereldbeelden die, juist door het feit dat zij incommensurabel zijn, niets over elkaar kunnen zeggen: zij spreken immers een andere taal en kunnen elkaar dan ook op geen enkele manier begrijpen. Laat ik dan ook even opmerken dat de enige strikt wetenschappelijke visie op het al dan niet bestaan van een schepper van dit universum of een 'eerste onbewogen beweging' het agnosticisme is: men ontmaskert de vraag naar het al dan niet bestaan van god of van een soort van oerkracht simpelweg als onzinnig (op z'n Wittgenstein's dan wel te verstaan) en schrappt haar gewoon volkomen uit het mogelijke rijk der kennis. Strikt genomen betekent dat dan ook dat zowel de atheïst als de theïst gelovigen zijn: zij menen iets te weten dat nu eenmaal niet te weten valt: zij doen beiden aan godsdienst door de eigen overtuiging tot universeel dogma te verheffen.

Toch houdt de vraag naar zingeving de aardbewoners bezig, en de aandacht die naar deze soort van vragen uitgaat lijkt de laatste tijd weer meer dan ooit te bloeien. We komen dan ook op het gebied van de zuiver subjectieve levensvisie, en de titel die deBuren aan haar gespreksavond heeft meegegeven wordt meteen irrelevant. Nochtans zou het gesprek dat uit de confrontatie van Nienhuis met Van Bendegem voort moet spruiten wel eens oneindig veel interessanter kunnen zijn dan een debat over de relatie tussen wetenschap en religie (laat staan evolutie-theorie tegenover intelligent design). Over het feit dat religie een kwestie van wereldbeeld is zijn ze het dan immers

wel roerend eens, qua wereldbeeld staan de beide heren echter lijnrecht tegenover elkaar. Zoals ik eerder heb vermeld is Nienhuis namelijk een godsdienstige persoon, terwijl Van Bendegem juist huivert van de denkbeelden en voorschriften van Nienhuis' religie. Een ideologische oorlog dus, die in laatste instantie uitsluitend terug te voeren valt op *social engineering*.

Wereldbeelden zijn immers niet fundeerbaar: er bestaan geen laatste fundamenten der realiteit waarop een bepaald wereldbeeld zou rusten en er is ook geen absolute waarheid waaruit dan het 'juiste' wereldbeeld zou kunnen gepuurd worden. Waar het dan wel om gaat bij de keuze voor of tegen een bepaald wereldbeeld, is de vraag wat voor een soort mensen er ontstaan als gevolg van een bepaald wereldbeeld en hoe die mensen geneigd zijn samen te gaan leven. Alhoewel Nienhuis dus absoluut gelijk heeft om te stellen dat de wetenschap ruimte te over laat om te geloven - Het is bijvoorbeeld niet omdat er een evolutie van het leven op aarde heeft plaatsgevonden, of omdat men de gevoelens die men ervaart wanneer men verliefd is kan verklaren op basis van een aantal chemische stoffen die zich plots in veranderende concentraties in je bloed bevinden; dat er geen vooruitziende god aan de oorsprong van dit alles kan liggen. -, dat het daarom ook wenselijk is zomaar een bepaalde godsdienst aan te gaan hangen. Het gaat er namelijk om wat die godsdienst met de mensen die haar belijden *doet*. En dat heeft iemand als Van Bendegem maar al te goed begrepen.

In zijn boek 'Tot in der eindigheid' (1997) houdt Van Bendegem immers - na eerst aangetoond te hebben dat de ons gekende godsbewijzen logisch gezien niet houdbaar zijn en nog wel meer van dergelijke triviale zaken - een vurig pleidooi voor een wereldbeeld waarin geen plaats is voor een god om de simpele reden dat er geen plaats is voor eender welke vorm van het absolute. Wat ik daarmee wil zeggen is dat Van Bendegem - die, door middel van zijn vrij strenge gereformeerd protestantse opvoeding in de Genste Rabotkerk, de verschrikkingen van de godsdienst aan den lijve heeft mogen ondervinden - een pleidooi houdt voor de mens als prutter, als de eeuwige mislukkeling die toch nooit ophoudt te proberen. Een soort van *Natural Born Loser* dus, maar dan een

met de moed van de oude Spartanen en een doorzettingsvermogen dat zelfs de levensduur der natuurlijke krachten als destructie en vernieuwing, hoop en vreugde, pijn, naar de kroon steekt. En dat tot in der eindigheid. Door dit wereldbeeld te poneren tegenover het traditionele godsdienstige wereldbeeld stelt hij de waarde van het absolute als zodanig in vraag. Wie namelijk een bepaalde godsdienst belijdt, raakt al snel verstrikt in allerlei 'universele' begrippen die een absolute waarde worden toegekend en zo de maatstaf vormen om andere vormen van leven nauwkeurig tegen af te meten. Zij stellen wetten in van goed en kwaad en veroordelen andere levensstijlen, praktijken en ideeën. Op die manier zijn ze dan ook inherent reactionair: zij vormen een rem op de vernieuwing en evolutie van onszelf en van de wereld. Deze ongelooflijke pretentie halen zij uit de idee van hun god als het absolute: dat-wat-buiten-de-wereld-ligt en voor altijd onaantastbaar is. Aangezien deze schepper steeds aan alles wat men kan bedenken vooraf moet gaan, stelt hij of zij of het er ook de morele wetten. Ook het Marxisme en het Liberalisme - de twee recentste gods-diensten, waarin wonderwel de god zelf werd geschrapt om eente-bereiken-moment-en-situatie-ergens-aan-de-horizon-van-de-toekomst - zijn voorbeelden van de gruwelen der fanatieke godsdienst en de politieke (institutionele!) gevolgen daarvan. Door daar het wereldbeeld van de mens als een soort van eeuwige verliezer tegenover te plaatsen, verlost men de mens van de last van het absolute en brengt men een hele dosis relativisering en *spelingsruimte* binnen diens leven. Waarbij het natuurlijk wel belangrijk is, dat die mens steeds opnieuw toch blijft proberen. En als het van Van Bendegem afhangt - die natuurlijk in de eerste plaats toch ook een achtergrond als wiskundige en logicus heeft - dan schaffen we zelfs gewoon het begrip oneindigheid af. En daar volg ik hem trouwens volledig in. U moet u maar eens voorstellen hoe het zou zijn als niemand een begrip van oneindigheid zou hebben. Daar gaat het immers om: wat het voor iemand doet om al dan niet in het bestaan van een bepaald ding te geloven, of het zelfs ook te kennen; wat het met iemand doet om op een bepaalde manier naar deze wereld te kunnen kijken. Dat alles betekent trouwens niet dat er geen plaats meer zou zijn voor spiritualiteit in de wereld van de prutsende mens. Alleen stelt men dan gewoon vast *dat het is*, en kan men het genieten.

Natuurlijk weet ik niet wat u op de gespreksavond allemaal te horen zal krijgen en welke wendingen dat gesprek zal nemen of welke thema's er zullen besproken worden - en ik geef u bovendien natuurlijk ook maar mijn eigen visie op Van Bendegems 'Tot in der eindigheid' -; maar het zou dus alleszins wel eens een erg interessant gesprek kunnen worden. En de inkom is nog gratis ook! Allen daarheen dus! Er is dan toch nog een deel van Nederland waar de Hollanders goed bezig zijn, en het ligt hier nog in Brussel ook, zomaar aan het Muntplein ;-)

Big bang of creatieve schepper
Woensdag 7 november, van 20:00 tot 21:30
Vlaams-Nederlands Huis deBuren

Bram Langmans

DRAAI'S OM? P. 12

Edito!

Bent u redelijk eigenzinnig? Houd het dan vooral niet voor u, maar schreeuw het van de daken zoals alleen u dat kunt opdat voorbijgangers het niet vergeten zullen; u bent immers redelijk eigenzinnig. In het geval uw dak om enigerlei redenen onbereikbaar is, wees gerust; er zijn vele anderen die het met graagte van u overnemen. Zo ook op de Academische Opening van de Universitaire Associatie Brussel (VUB en Erasmushogeschool), alwaar geen speech voorbij leek te gaan zonder die twee vermaledijde woordjes. Van de VUB-sprekers vergat enkel rector Van Camp de slogan bij de hardleerse oren van de luisteraars in te peperen, maar hij bracht daar dan wel weer zo'n 4000 andere woorden voor in de plaats; over de 'tuin van Academos' en de even pijnlijke als onvermijdelijke 'kruisbestuiving' en 'bevruchting' die zijn publiek al van mijlenver had zien aankomen.

Nu is er op zich niet zo veel mis met de bewuste slagzin, ware het niet dat zijn kracht staat of valt bij het juiste en vooral gedoecerde gebruik ervan. Als 'redelijk eigenzinnig' iets wil zeggen in de trant van 'zelfstandige, vrije en kritisch denkende personen' (dixit Van Camp), is het des te paradoxaal dat al deze 'zelfstandige, vrije en kritisch denkende personen' nood hebben aan een en dezelfde slogan die bij elke vermelding aan geloofwaardigheid inboet. Ik heb het hier zeker niet enkel over degenen die op de Academische Opening achter het spreekgestoelte kropen; het probleem is veel breder dan dat, al nam het die dag wel zulke overdreven vormen aan dat het op de lachspieren der aanwezigen begon te werken. Maar genoeg over de openingspeeches.

Werkelijk hilarisch is de begeleidende tekst van het *VUB-Huisstijlhandboek*, waarin staat uitgelegd hoe je optimaal gebruik kunt maken van onze oh zo vrijzinnige slogan. Aanschouw (de aanhalingstekens en dergelijke stonden er al in): "Bij het opmaken van ALGEMENE AFFICHES EN/OF FLYERS voor de Vrije Universiteit Brussel, moet vooral de JUISTE UITSTRALING nagestreefd worden. Die uitstraling wordt verwoord in onze slogan 'redelijk eigenzinnig', maar vooral de combinatie van deze slogan met professionele 'portretten van authentieke studenten' en de stijlkenmerken, geven algemene affiches en/of flyers het juiste gevoel."

Het draaiboek van een doorsnee minister van propaganda is er niets bij. En die 'authentieke studenten' lijken (vooral in de 2008-2009 gids) ook eerder uit een catalogus van een modellenbureau te komen dan uit een VUB-aula. Ach, wie weet zijn het wel redelijk eigenzinnige modellen.

Sinds december 2004 houdt de VUB vast aan de nieuwe 'redelijk eigenzinnig' huisstijl. Destijds verwoordde de voorzitter van de Raad van Bestuur, Eddy Van Gelder, de uitkomst als volgt: "De brainstormsessies bevestigden wat we al wisten: we blijven die eigengereide, non-conformistische, kritische en ruimdenkende humanisten, die geen boodschap hebben aan voorgekauwde stellingen." Je moet maar durven, zeggen dat 'wij' geen prijs stellen op voorgekauwde stellingen en dan doodleuk verkondigen dat we ons gaan binden aan een door een reclamebureau bedachte slagzin! Och, wat zijn we weer eigengereid.

Na de lancering van de nieuwe huisstijl werden eveneens enige reclamespotjes de ether in geschoten. Uit de geluiddoos schalden stemmen van 'Pythagoras' die stug bleef volharden in zijn mening dat de aarde niet plat is. Een groot hoera voor deze man; jammer dat hij niet van de VUB kwam. Pijnlijker is echter dat, mocht een student(e) eens kritische en non-conformistische kanttekeningen maken bij een van de vele evidenties die de academische wereld rijk is, hij/zij doorgaans toch aan het verkeerde adres is bij de meerderheid der professoren, die dikwijls meer op de bestending hunner wereldbeeld gericht zijn dan op de vernieuwing van onderwijsvormen en alternatieve bronnen van informatie.

Uit protest heeft *De Moeial* dan ook een 'redelijk onzinnig'-actie georganiseerd. Wij riepen studenten op de meest onzinnige citaten uit VUB-cursussen naar ons te sturen opdat we een selectie konden publiceren in de eerste Moeial van 2006-2007. Het resultaat was divers. Bij deze zou ik u dan ook willen vragen – u kruipt binnenkort immers al weer achter de studieboeken – wederom uw plicht te vervullen. Laat zien dat u wel degelijk een kritische student bent – via een anonieme internetevaluatie zult u namelijk nooit iets bereiken.

Lieve medestudent(e), laat de eigenzinnigheid op de VUB niet gereduceerd worden tot een holle slogan die het 'juiste gevoel' geeft; wees werkelijk kritisch en denk doelbewust zelfstandig. De Moeial is ook hiervoor uw platform.

Daniël van der Meer

Rectoren, kussens en Youtube

Nieuwsberichten over de VUB

Paul in pole-position

In de vorige Moeial meldten wij u al dat er twee kandidaten zijn om rector Van Camp in zijn functie op te volgen, ook al ontkenen zij dat zelf: Paul De Knop en Rosette S'Jegers. Op De Moeial kregen we enkele reacties dat Helene Casman (decaan RC) en Jan Cornelis (vicerector Onderzoek) de positie eveneens zouden ambiëren. We kunnen u echter met een zekerheid grenzende zekerheid zeggen dat zij zich niet kandidaat zullen stellen. Zelf ontkennen ze elk gerucht met kracht. Voor de rest is er weinig nieuws te melden behalve dat Paul De Knop in pole-position zit, iets wat alom aanwige en almachtige loge overigens – naar het schijnt – minder goed nieuws vindt. De maand november zou belangrijke ontwikkelingen moeten brengen, zo voorspellen onze bronnen. De verkiezingen zijn in mei of juni 2008.

Kussengevecht om Brussel

Op 17 oktober vond er een kussengevecht plaats tussen studenten van de VUB en de ULB. Het evenement was georganiseerd door meerdere studenten(verenigingen) van beide universiteiten. Doel was het veroveren van de vlag van de andere taalgroep en daarmee Brussel te verkrijgen. Bij aanvang mocht elk individu kiezen of hij/zij voor

de Walen of voor de Vlamingen wilde 'vechten'. Zodra een van de groepen zowel de Vlaamse leeuw als de Waalse haan in het bezit had, werd deze tot winnaar uitgeroepen. De Walen trokken – wegens hun tactiek en grotere hoeveelheid deelnemers –, aldus een participant – aan het langste eind. De bedoeling van het evenement was om eens samen te komen en over de taalgrenzen heen te kijken – met de universiteiten als schaalmodel.

Ruzie onder professoren

Frank Thevissen, prof in de Communicatiewetenschappen, heeft professor Marc Hooghe (politicoloog van de KULeuven) beschuldigd van smaad, laster, eerroof en valse betichting van racisme en discriminatie. Dit naar aanleiding van een uit de hand gelopen inktdiscussie in *DeStandaard* over het gelijkheidsbeleid in het hoger onderwijs. Kwade tongen beweren dat er al dieperliggende problemen bestonden tussen Thevissen en Hooghe sinds het Brusselse verleden van laatstgenoemde.

VUB en Youtube

Twee -enigszins tegenstrijdige berichten over website Youtube en onze unief. Enerzijds kwam

de ons bekende prof Paul De Hert in het nieuws nadat hij een pleidooi hield voor de privacyregels – en daarmee tegen Youtube. Op deze site hadden namelijk filmpjes bestaan van Gentse profen die les gaven door middel van het spelen ener gitaar. De Hert ziet deze digitale ontbezeming als een schending van de privacyregels.

Een andere interpretatie van de mogelijkheden / gevaren van Youtube kwam namens de VUB. Naar aanleiding van een project van de Amerikaanse top-universiteit Berkeley – waar colleges via het web te volgen zijn. Ook Second Life wordt al gebruikt door de andere prestigieuze unief Harvard.

Dorothea Derks, coördinator onderwijsvernieuwing van de VUB, liet aan *De Tijd* weten dat ook de VUB deze opties bekijkt, al zal daar nog wel enige tijd en debat overheen gaan. Zorg alvast dat uw internetverbinding in orde is.

Volgende deadline van De Moeial

Wilt u in de volgende editie van De Moeial staan? Stuur dan uw artikel op voor maandag 19 november. We zijn te bereiken op moeial@vub.ac.be. U kunt uw artikel ook komen brengen; Triomflaan 62 is ons adres.

Daniël van der Meer

Oproep: schrijf je in voor Fenix

Op 26 september gaat Fenix van start, een gloednieuw project van Bond Beter Leefmilieu (BBL) rond duurzaam papiergebruik in het hoger onderwijs.

Wat willen we? Meer gerecycleerd papier en een duurzaam papiergebruik op en rond alle Nederlandstalige hogescholen en universiteiten.

Waarom? In 2005 verbruikte elke Belg 353,8 kg papier en karton, goed voor de 2de plaats van de meest verbruikende landen ter wereld. Hoog tijd om daar iets aan te doen!

Hoe? Met jullie hulp. We starten samen met Vlaamse studentenclubs en -raden een ambitieuze campagne die studenten, docenten en kopiecentra milieubewuster moet maken. Met concrete acties tonen we aan dat eigen inzet voor het milieu wel degelijk resultaat oplevert. Iedere Vlaamse studentenvereniging kan zich gratis inschrijven.

Wanneer? Schrijf je in vóór donderdag 15 november. Op vrijdag 30 november organiseren we een infomoment waarop we jullie het nodige materiaal aanleveren. Gedurende het academiejaar 2007-2008 houden we samen met jullie de druk op de ketel met vier concrete acties:

Wereldwinkel

De Wereldwinkelwerking van de VUB bestaat uit een bende enthousiaste studenten, die zich inzetten voor een rechtvaardigere wereldhandel en opkomen voor ieders recht op een menswaardig leven.

Met leuke activiteiten, zoals een Fair Trade ontbijt, een picknick, een filmavond... proberen we de boodschap van Oxfam Wereldwinkels aan de andere VUB-gangers over te brengen.

Buiten de wereldwinkelactiviteiten organiseren we ook een vrijwilligersweekend, een BBQ of gaan we eens gezellig een pint drinken, want naast een ploeg van vrijwilligers zijn we ook een vriendengroep.

Voor een (heerlijk) tussendoortje, thee, koffie, bier of feestelijke wijn kan je steeds terecht in ons winkeltje op maandag, dinsdag en donderdag van 11u30 tot 14u. (Volg de pijltjes achter de blauwe blok in de Resto, bij de verste kassa's, tot aan de winkel)

Proef van het Oxfam bier en word ook wereldwinkelier! Ben je geïnteresseerd om deel uit te maken van deze toffe bende of wil je gewoon meer info? Mail naar oww@vub.ac.be of kom eens langs in de winkel!

Actie 1 - overtuig zo veel mogelijk kopiecentra om hun prijs voor kringlooppapier lager te leggen. (december '07 – januari '08)

Actie 2 - overtuig zo veel mogelijk docenten om zich uit te spreken voor kringlooppapier: cursussen, eindwerken & papers moeten op gerecycleerd papier kunnen. (februari – maart '08)

Actie 3 – mobiliseer studenten voor het project: een petitie voor meer kringlooppapier aan de hogeschool of universiteit en een oproep om zelf een steentje bij te dragen om milieubewust te kopiëren. (januari – februari '08)

Actie 4 – laat je gaan en organiseer een zelf een leuke activiteit: een debat, papierinzamelactie, emailactie, ... (december '07 – april '08)

Het resultaat? Kopiecentra die kringlooppapier verkopen aan dezelfde prijs als klassiek wit papier, cursusediensten die 'recycled' gaan, docenten en studenten die zich massaal outen als voorstander van gerecycleerd, en wie weet zelfs universiteiten of hogescholen die onder al deze publieke belangstelling overschakelen op milieuverantwoord papiergebruik.

What's in it for you? Via de media zorgen we dat heel Vlaanderen op de hoogte is van jullie

inzet en resultaten. BBL leidt jullie op tot echte papier&milieu specialisten en schenkt ook een fuif weg aan de creatiefste studentenclub/-raad.

BBL ondersteunt jullie met gratis campagnemateriaal:

- **posters** en **stickers** om de kringlooppapier centra zichtbaar te maken

- digitale **ecoplannen** met een overzicht waar je kopiecentra met kringlooppapier vindt

- **stickers** voor de docenten die zich outen

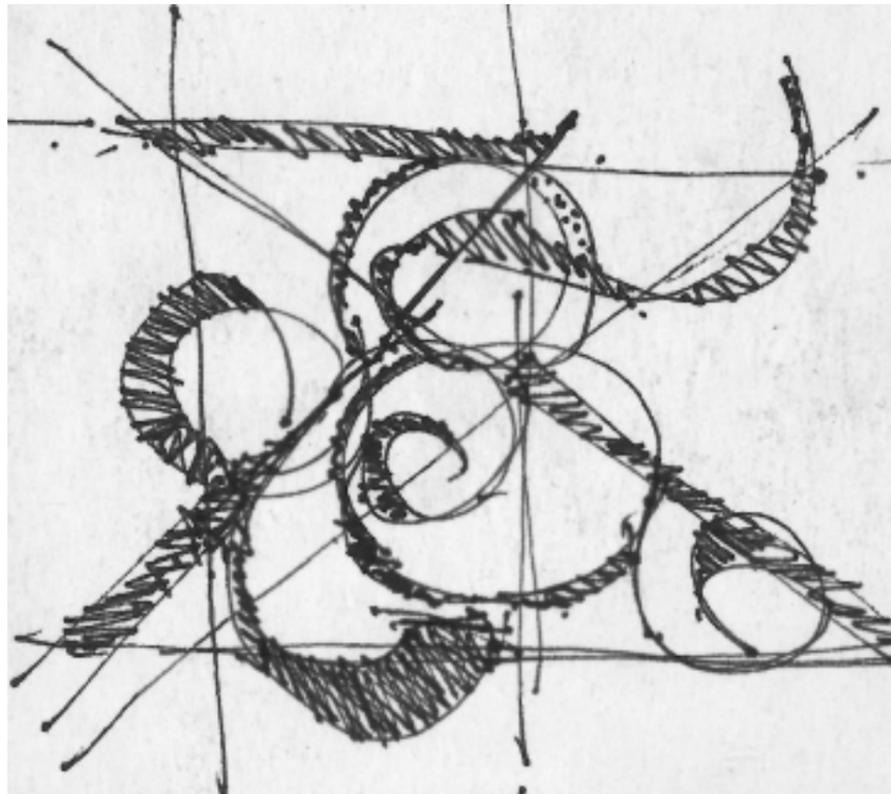
- een **milieubrochure**: alles wat er te weten valt over papier en milieu

- **tips** en concrete hulp voor het organiseren van jullie acties

- Een **website**: het nieuws heet van de naald, wedstrijdresultaten en sfeerbeelden

Meer weten? Laat je contactgegevens achter bij Annelies D'Hollander, tel. 02 282 17 20 e-mail: annelies.dhollander@bbly.be. Je kan je raad/club alvast inschrijven op www.bbly.be/fenix.

Fenix krijgt de steun van de Vlaamse Overheid en heeft de Vereniging van Vlaamse Studenten (VVS) en de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) als structurele partners.

VUB - Verdediger van Biodiversiteit

Of politieke speeltuin?

Al sinds de tweede wereldoorlog worden de VUB terreinen in Jette ten noordwesten van het UZ gebruikt als volkstuintjes. Momenteel worden deze echter serieus bedreigd door de ambitieuze plannen van de voetbalploeg 'Ritterklub' van Jette. Deze club is op zoek naar eigen voetbalterreinen, enerzijds om hun eigen training- en wedstrijden te kunnen kiezen en anderzijds om inkomsten van een eigen kantine te kunnen innen. Twee voetbalvelden, met kunstgras nota bene!, een kantine, kleedkamers en een parking voor een veertigtal wagens en twee bussen moeten in de plaats komen van de volkstuintjes op de VUB terreinen. Wij hebben alle begrip voor de financiële en andere ambities van de voetbalclub maar vinden hun voorstel om dit ten koste te laten gaan van de groene ruimte naast het Laarbeekbos om verschillende redenen totaal onbezonnen.

De nieuwe voetbalvelden zouden vlak naast het Laarbeekbos komen te liggen. Dat gebied geniet als één van de niet meer dan drie Natura 2000 gebieden van het Brussels Gewest een sterk beschermde status (Natura 2000 is een netwerk van natuurgebieden die beschermd zijn op Europees niveau). Het is een habitatgebied en speciale beschermingszone voor vier vleermuissoorten: de Mopsvleermuis, de Vale vleermuis, de Ingekorven vleermuis en de Meervleermuis. Het staat buiten kijf dat de nabijheid van een sportcomplex zoals de Ritterklub voor ogen heeft voor ernstige verstoring zal zorgen van zowel fauna als flora. Bovendien biedt de zone momenteel een zeldzame biodiversiteit. De hoogstamboomgaard is een interessante plaats voor kleine zoogdieren en vossen, bijen en steenuil, en ook sperwer en

Het sportcomplex zal voor een ernstige verstoring van de flora en fauna zorgen

buizerd vonden een thuis in dit gebied. Naast de vleermuisen komt een andere bedreigde zoogdiersoort, de eikelmuis, hier nog voor. Het is voor ons ondenkbaar dat er enerzijds vanuit de academische wereld geschreeuwd wordt om nog bestaande en steeds schaarser wordende biodiversiteit te beschermen en anderzijds te zien dat diezelfde wereld het doodsvonnis zou kunnen tekenen van net zo'n uiterst precair gebied en alle biodiversiteit die daarmee verbonden is.

Volkstuintjes en volkstuintjes zijn twee. Op de laatste vergadering over het dossier kon één van de tuinmannen, Marcel, het even niet meer verkroppen. 'De tuintjes zijn voor ons een plek waar iedereen welkom is. Er zijn ketters (lacht even), kalotten, islamieten en we hebben er zelfs een Boeddhist bij. Tijdens de week komen er vaak kinderen spelen en tijdens het weekend komen niet zelden psychiatrische patiënten een luchtje scheppen en een babbeltje slaan. Er is altijd wel iemand tijdens de dag. De ontmoetingen zijn voor ons een belangrijk deel van ons leven! Hoe komen ze er bij om dat zomaar met de grond gelijk te willen maken?!' Als we de zaken wat academischer willen voorstellen dan heeft Marcel het over sociaal en cultureel weefsel dat essentieel is voor de leefbaarheid van de stad. Uiteraard genereert een sportclub ook zo'n weefsel, maar er is geen enkele reden waarom dat ten koste zou moeten gaan van de *heterotopie* die de tuintjes vormen. Als we de zaken dan weer wat minder intellectualiseren, stellen we vast dat een groot deel van de volktuinders gepensioneerd zijn die de extra groenten en fruit uit hun tuintje best kunnen gebruiken. De tuinders zijn ook helemaal niet gezet met de alternatieven die hen af en toe worden voorgesteld. Een deel van de tuintjes zouden elders in de nabijheid plaats krijgen, maar Eric Groenen, de voorzitter van Schapengaerde, legt ons uit dat de grond er helemaal niet geschikt

is voor tuinbouw. De tuinmannen zien het ook helemaal niet zitten om hun tuintje waar ze soms al 25 jaar aan werken op te moeten geven om van nul te herbeginnen. Het duurt immers minstens vijf jaar eer een nieuw terrein geoptimaliseerd is voor tuinbouw. De voorgestelde nieuwe locatie is evenmin geschikt: de percelen liggen ingeklemd tussen twee wegen en dat betekent veel uitlaatgassen en uiteraard geluidshinder, terwijl de tuintjes nu net een oase van rust zijn.

Een ander aspect is de archeologische kant van het plaatje. De aanleg van een sportcomplex betekent een verandering in het naburige mobiliteitspatroon. Dit betekent onder andere vrijwel zeker de verharding van zowel de Schapenweg als de Relegemstraat die toegang bieden tot de terreinen. Deze wegen zijn relict,

schakels naar een andere tijd. De Relegemstraat is een oude holle weg en de Schapenweg maakt deel uit van de Romeinse Heirbaan op het traject tussen Asse en Elewijt. De meeste stukken van deze Heirbaan zijn intussen al onder asfalt of beton verdwenen. Vermits de plannen van de Ritterklub een parking voorzien voor een 40-tal auto's en 2 autobussen zal de Schapenweg *de facto* in een verharde baan veranderen. Exit Schapenweg dus en daarmee een van de weinige relictten van de Romeinse geschiedenis in deze streek.

Paul De Knop kan waarschijnlijk gemakkelijk meespreken over dit soort belangenvermenging

Het is ondertussen duidelijk dat de Ritterklub haar oog liet vallen op de verkeerde plek. De ecologische, sociale en historische waarde van het gebied maakt van de vernieling ervan niet minder dan een misdaad, vooral als je weet dat er tal van andere gebieden in aanmerking komen voor de plannen.

Een heikele kwestie waar we het nog niet over hadden is geld. De inplanting van het sportcomplex genereert een vrij hoge maatschappelijke meerkost. Op de terreinen is er geen enkele infrastructuur voor gas, elektriciteit, water of telefonie. Die zou over honderden meters moeten worden aangelegd. In totaal zouden de werken zo'n 3,6 miljoen euro kosten. Een derde daarvan zou de Vlaamse Gemeenschap voor haar rekening nemen. Wie de rest ophoest is tot nog toe onbekend. De bouwheer? Dat is de Vrije Universiteit Brussel. Hoewel we uit betrouwbare bron weten dat de VUB geen geld op tafel wil leggen waken we er over dat dit inderdaad niet zou gebeuren. Over dit soort vragen zou voor de VUB geen discussie mogelijk mogen zijn. Onze positie moet duidelijk zijn: het gebied heeft een ongekende waarde en dient dus beschermd te worden.

Men kan zich dus de vraag stellen waarom juist deze plek is aangeduid voor de installatie van de voetbalterreinen. Hiervoor moeten we teruggaan

naar het einde van de jaren zeventig, toen de voormalige staatssecretaris voor Brusselse zaken Vic Anciaux de Ritterklub nieuwe terreinen beloofde. De club zat toen ook met geldproblemen. In 2006 haalde Vlaams minister voor Cultuur, Jeugd, Sport en Brusselse aangelegenheden Bert Anciaux tijdens het feest van de vijftigste verjaardag van de Ritterklub de belofte van zijn vader van onder het stof. Hij zou de verwachtingen inlossen. Sven Gatz had er wel oren naar en meende als lid van de Raad van Bestuur van de VUB wel een plekje te kunnen lospeuteren. Dat was even buiten de waard gerekend. We weten allemaal wel hoe vrienden elkaar graag een dienstje bewijzen, maar denk meneer Gatz nu echt dat hij ongestoord een pareltje ecologisch, sociaal en historisch weefsel van de kaart kan vegen? Het is duidelijk dat Sven

Gatz er alle belang bij heeft toch in zijn waan te blijven, want hij is niet enkel lid van de Raad van Bestuur VUB, maar tevens voorzitter van de Veteranen Ritterklub en gemeenteraadslid in Jette en Vlaams volksvertegenwoordiger – en we weten allemaal, met alle respect, hoe hoog de Ritterklub hun 'Vlaamse wortels' in het vaandel dragen. Paul De Knop, die het project een warm hart toedraagt, kan als hoogleraar aan de VUB en adjunct-kabinetschef van Bert Anciaux waarschijnlijk gemakkelijk meespreken over dit soort belangenvermenging. Dat Gatz als verdediger van het project binnen de VUB vooral aan zijn eigen belangen denkt, blijkt ten slotte ook uit de verdeling van de speeluren: Ritterklub krijgt de helft van de bezettingstijd, de VUB, EHB en het UZ samen nog geen kwart (23%) en de VGC 26%. Voor de Gemeente Jette blijft niet meer dan een percent over.

Voor ons is de zaak duidelijk: de natuur en alles wat zich daar organisch rond ontwikkelt naast het Laarbeekbos is geen politieke speeltuin en het behoud ervan is onze verantwoordelijkheid. We beschouwen dit als een geschikt moment om ons discours over biodiversiteit en duurzame stadontwikkeling in de praktijk om te zetten en houden voet bij stuk.

Willen we iets aan de plannen veranderen, dan moeten zoveel mogelijk mensen binnen de VUB laten weten dat zij niet opgezet zijn met de plannen van de Ritterklub. Dit kan je doen door zo snel mogelijk onze petitie te tekenen op: <http://www.ipetitions.com/petition/LaarbeekBOOs>

Anja Van Geert – Atalanta
Maarten Roels - Dado

Atalanta is de Natuurwerkgroep van de VUB. Sinds een jaar gaan wij regelmatig op tocht om onze (veld-)kennis van de natuur te vergroten, en veel plezier te beleven natuurlijk. Meer informatie is te vinden op www.vub.ac.be/ATALANTA. Contact: atalanta@vub.ac.be

Dado is de denk- en actiegroep van de VUB. Deze groep zag het daglicht in 2005 en streeft naar meer ecologische praktijken in en om de VUB. Meer info vind je op <http://www.vub.ac.be/DADO>

3 liederen

Moeder

Moeder, ik vind de weg niet terug
Ik ben vast verdwaald
Maar maak je maar niet ongerust
Als ik het eten niet haal

Want wanneer de schemer valt
Zal ik schuilen voor de nacht
Ik weet dat dit je niet bevalt
Maar ik wil niet dat je wacht

Moeder, ik ben al oud genoeg
Durf zelfs alleen in het bos
Wacht nu niet tot morgenvroeg
Laat me toch gewoon los

Niet meer als vroeger

Vroeger alle blikken
meteen op haar gericht.
Maar nu neonlicht
nochtans haar gezicht belicht,
geen bewonderaars meer.
Slechts af en toe een geile blik.
Het doet ongelofelijk veel zeer,
al geeft ze nog steeds geen kik.

Refr: Het wordt niet meer als vroeger
Dat gevoel keert niet meer terug
Het wordt nooit meer als vroeger
Dat gevoel keert nimmer terug

Wou hij werkelijk graag studeren?
Zijn ouders doch toegestemd.
Toekomst stilletjes verzwegen,
dag des oordeels weer wat uitgesteld.
maar hij zag geen toekomst
tenzij striptekenaar.
Maar jegens dergelijke kinderdroom,
Heeft iedereen bezwaar.

Refr

En ze is kunnen gaan lopen
naar een plek vol eeuwige rust.
Maar hij kon niet ontkomen
en is volledig uitgeblust.
Vader zei, zonder pardon:
Je moet nu verder gaan!
Een man die niet van stoppen wist
tot z'n stoppen begonnen door te slaan

Refr

Welterusten

Zeer ondoorleefd
Bijna niet gebeefd
Op mijn fiets gestapt
Ver weg getrapt!

Zeer onbeleefd
Alsof het mij niet deert
Daar aan mezelf gedacht
Ik heb geen kracht!

Heel onbeheersd
Erg hard geschreeuwd
Ik trap er niet in
Niet mijn beste vriendin!

Maar waarom heb je me niets gezegd?
De avond valt op mijn schouders, dreigend.
Jouw dromen in mijn nadeel beslecht.
En wij nu voor eeuwig en altijd zwijgend.

Zo ongecontroleerd
Maar genoeg verweerd
Slaap nu eindelijk zacht
Elke nacht!

Intermezzo #13

Pieter Jan Van Pevenage

Vive le squat !

Kroniek van een aangekondigde ontruiming

De voorbije maanden viel het mij op dat buiten Leuven slechts zeer weinig mensen afwisten van de gebeurtenissen rond de sluiting van het kraakpand Squattus Dei begin vorige zomer. Daarom wil ik met dit artikel wat licht laten schijnen op de gebeurtenissen rond deze sluiting. Ik zal hierbij echter zeker niet zoals de media aan een 'objectieve' of 'onafhankelijke' berichtgeving doen, integendeel. Ik heb wel degelijk een zekere sympathie voor de krakerbeweging en een zekere antipathie voor het Leuvense stadsbestuur, en in het bijzonder burgemeester Tobback. Ik raad ieder die dit leest dan ook aan om voor zichzelf een mening te vormen. Ik zal de mijne zeker niet onder stoelen of banken steken... u beslist natuurlijk voor uzelf wat u met deze informatie doet.

On n'est pas prêt d'se taire/ lève ton doigt en l'air/ l'Etat nique sa mère!

Villa Squattus Dei, jarenlang een begrip in Leuven als een van de weinige niet-commerciële trefpunten binnen de stadsmuren, werd eind juni 2007 door het hardhandige optreden van de Leuvense ordetroepen ontruimd. Het pand is eigendom van de vzw Coopérative pour Centres Culturels, een dekmantel voor Opus Dei.

De ontruiming van de Villa Squattus Dei, op 19 juni 2007, viel niet uit de lucht. Al ruim een half jaar hing de dreiging van de nakende ontruiming de krakers boven het hoofd. Dat de ontruiming werd uitgesteld tot een maandag in de examenperiode was dan ook geen toeval, de Leuvense administratie wilde immers zo min mogelijk weerstand uit de hoek van de krakers. Door ook de gebruikelijke procedure te negeren waarbij men 24 uur de tijd krijgt om het pand te ontruimen, of 'op te rotten' zoals enkele krakers het stellen, hadden de ordediensten vrij spel. Officieel was de reden hiervoor om de krakers de kans niet te geven zich te organiseren. Daardoor was er niemand aanwezig in Villa Squattus Dei op het moment van de ontruiming, zodat de krakers geen van hun bezittingen konden redden die nog in het pand aanwezig waren. Deze werden na de ontruiming dan ook droogweg door de kuisploeg in de nabijgelegen containers gedumpt. Volgens enkele krakers zou er, naast de vernieling van persoonlijke bezittingen, rond de 500 euro in geld en leeggoed verdwenen zijn. Dit is echter amper een verrassing als we de drugsrazzia in het pand van ruim een jaar geleden in het achterhoofd houden. Hierbij had men de halve inboedel van het pand kort en klein geslagen, evenals de nog aanwezige bewoners. Dit alles voor een schamele buit van een stuk of vijf wietplantjes. Men kan zich hier zeker bij afvragen wie daar beter van wordt en wat dit soort van geweld rechtvaardigt. Moeten recht, orde en respect voor autoriteit er ingeslagen worden?

Louvain s'émue, il pleut des bombs?

De reacties op de ontruiming bleven niet lang uit. In de week die volgde verschenen op verscheidene plaatsen doorheen de stad anarchistische slagzinnen op de muren. Verder gingen er een aantal vuilnisbakken 'spontaan' in vlammen op, evenals de banden van een werfkranaan in de Diestsestraat. Een Porsche 911 van een Leuvense advocaat en de Audi A4 van een Duitse manager moesten het ook ontgelden, of dat is hoe men het

in de berichtgeving hier over doet uitschijnen. Het lijkt me toch relevant om hierbij te vermelden dat de daders van deze brandstichtingen niet gevat werden en er tot op vandaag geen bewijs is dat ze banden hebben met de krakergemeenschap. Hoewel er vaak wordt *geïnsinueerd* dat deze acties van het kraakpand uitgaan, beweren de krakers dat het veeleer om individuele acties van ongenoegen ging en zeker niet om een georganiseerde campagne.

Toen er ook een steunbetoging werd aangekondigd voor de daarop volgende vrijdag (22/06) sloeg de paniek bij het Leuvense stadsbestuur blijkbaar helemaal toe. De dag van de betoging zelf bleek dan ook dat Tobback zich niet zonder slag of stoot laat belachelijk maken. De 300 à 400 betogers die uiteindelijk opdaagden werden begroet door een waar totalitair machtsvertoon. De Leuvense ordediensten hadden zich geen moeite gespaard om de krakers en sympathisanten tot kalmte te intimideren. Wie Leuven betrad werd begroet door een 250 tal van Tobback's ordetroepen, begeleid door een helikopter, tientallen overvalwagens en enkele waterkanonnen. Bijna evenveel agenten als manifestanten!

Het verloop van de betoging zelf is al uitvoerig besproken in de diverse media. Waar ik wel nog graag de aandacht op wil vestigen is de wijze van berichtgeving over de betoging en dan vooral de verscheidene contradicties en weglatingen die mij opvielen in de publicaties over de manifestatie.

Chomsky iemand?

In de Vlaamse pers kon men bijna zonder uitzondering lezen dat de manifestanten een pand van Opus Dei (*Steenberg*) op de Leopold-I straat met verfbommen en *stenen* bekogeld zouden hebben. Wat mij toen opviel, is dat *De Nar*, een anarchistische publicatie, beweerde dat dit volledig verzonnen zou zijn en dat er slechts verfbommen werden gegooid, van stenen zou geen sprake zijn. Ditzelfde gegeven viel mij ook op bij de verscheidene ooggetuigenverslagen, keer op keer ontbrak enige verwijzing naar het werpen van stenen en werd er steevast volgehouden dat de manifestanten zich niet te buiten gingen aan geweld. Men kan zich afvragen of er eigenlijk wel een correspondent van *De Standaard* of *De Morgen* ter plaatse was en of deze verhalen over stenen niet klakkeloos overgenomen werden uit het officiële perscommuniqué?

Hetzelfde valt op als men naar de berichtgeving over een charge van de politie op de Vismarkt

gaat kijken. De betogers spreken van een charge met getrokken matrak en peperspray, waarna een handvol betogers enkele stenen richting de charge gooiden. In de media echter spreekt men van een "regen van stenen" van de kant van de betogers terwijl men niets over de charge vermeld... trek zelf uw conclusies.

Nog een interessant gegeven is het feit dat volgens de officiële berichtgeving de politie enkel ingreep wanneer nodig, terwijl van de kant van de

Tobback zijn socialistische idealen al lang geleden heeft verloochend. In een zielige poging om stemmen terug te winnen van het Vlaams Blok (excuseer, Belang) neemt hij gewoon deels hun discours over en, erger nog, maakt ze salonfähig. Meer blauw op straat, meer repressie... en als het even kan, duikt hij natuurlijk maar al te graag in bed met het kapitaal. Hierbij springt me de uitspraak van Helmut Kohl voor de geest... u weet wel, die van de hond, de socialist en de berg geld.

Als we dan toch bij repressie zijn aanbeland, laat me dan nog even de laatste intimidatiepoging van het Leuvense stadsbestuur ten overstaan van de krakerbeweging onder de aandacht brengen. Het blijkt dat het stadsbestuur een groot aantal van de personen die tijdens de steunbetoging gearresteerd werden door de Leuvense politie, een *Gemeentelijke Administratieve Sanctie* heeft opgelegd van een slordige 250 euro. Een betogingverbod is op zich al een kwalijke zaak, maar erger wordt het wanneer dit gekoppeld wordt aan een administratieve sanctie waarvan opvalt dat ze wordt uitgeschreven door de gemeente die er vervolgens zelf de opbrengsten van int. Een van overheidswege georganiseerde belangenvermenging. Het principe van de scheiding der machten is duidelijk niet besteed aan sommige kringen in het Leuvense. Ik ben overigens natuurlijk niet de enige die vindt dat hier een reukje aan zit. De Liga voor de Mensenrechten reageerde hierop als volgt:

Politiek is meer dan partij-politiek. Sociale bewegingen, het zogenaamde maatschappelijke middenveld, zijn een noodzakelijk onderdeel van een democratie. Als politiek beperkt wordt tot partij-politiek en de rest gecriminaliseerd wordt, en politieke participatie verkleutert tot het binnen de lijntjes kleuren op een stemformulier, schiet er van democratie niet veel meer over. De beste vorm van politieke vernieuwing is het ruimte geven aan sociale bewegingen om te functioneren. Regelmatig worden pogingen ondernomen om sociale bewegingen te criminaliseren en te intimideren en perken gerechtelijke vervolgingen de ruimte voor sociale actie in. Denken we maar aan de vervolgingen van Greenpeace of de vredesactivisten van Bomspotting. Ook Gemeentelijke Administratieve Sancties perken de vrijheid van meningsuiting en vrije vergadering in. Men moet beseffen dat dit de democratie ernstig kan ondermijnen.

(Een volledige reactie kan men lezen op <http://www.leuvencentraal.org/Liga-voor-Mensenrechten-reageert>)

Men vraagt zich af waar het Leuvense stadsbestuur mee bezig is, en ook hoe lang dit nog getolereerd zal worden.

Nathaniël Bovin

Danswording

Het pompt door de boxen

de grond
mijn benen
mijn hart
mijn bloed.

Wanneer je dans wordt, beweeg je niet meer:
het gaat om je, als de zee als haar lichaam, dat van de schone glimlachend apart staande hoogst efemere sirene. Zij die in avondlicht baadt.

Domweg spring ik als van een hooikar tweehonderd jaar geleden. Nu als dan wiekt mijn hart op met de vogels.

Ben

Zo kabbelt de dag weer wat voort

Het enige wat ze me achterlieten: de krant
Waar overigens de rubriek sport uit is gestolen
Zodat ik achterblijf met oorlog in een ver land
Hoe is het toch ooit zover kunnen komen

Een kopje koffie zal de gemoederen wel bedaren
Maar alle overschot in hun thermossen gegoten
Gelukkig nog één koffiemoes kunnen vrijwaren
Waar ik tevens helemaal niet heb van genoten

Refr:

En zo mijn vriend: kabbelt de dag toch weer wat voort
Hetzelfde ochtendritueel, al is het reeds middag
En zo doe ik alsof ik van haar nooit heb gehoord
Omdat ik weet dat een man nooit huilen mag.

Pieter Jan Van Pevenage

Bei uns in Amerika

Part deux

De Moeial is een correspondent in het verre New York rijk. Naast het halen van een academische frisse Neus aan de Stony Brooke State University, brengt Ben vanaf nu in zijn maandelijkse column uitvoerig verslag uit over het wel en wee van een eenzame Belg in den vreemde. Ben blogt natuurlijk ook nog. Ja. Maar dan enkel voor insiders. Bad luck fool! Go Fight Win!

En nietsvermoedende VUB-student die per ongeluk in Stony Brook, Long Island, belandt, zou op eerste impressies afgaand makkelijk de universiteit daar kunnen aanzien voor zijn eigen Alma Mater. "Niet weer de lelijkheid", dacht ik dan ook terwijl ik met te weinig bagage bij het station stond. De gelijkenis is deels te wijten aan het feit dat beide universiteiten rond eenzelfde tijdstip (tussen de vijftiger en zestiger jaren) gesticht zijn. Doch Stony Brook heeft geleidelijk aan meer geld gekregen, wat hier resulteert in mooiere en modernere gebouwen dan –zelfs– het sublieme gebouw D.

Omdat bepaalde ethische standaarden gebieden dat ik het moeielijk altijd over mijzelf kan hebben (mijn e-mail correspondenten krijgen daar de

Take that, "Lied van Geen Taal".

volle dosis van), zal ik in deze "Bei uns" een overzicht proberen te geven van het algemene "leven" op Stony Brook. Zo hebben jullie een idee, en kan ik de volgende delen van deze column rustig vullen met mezelf.

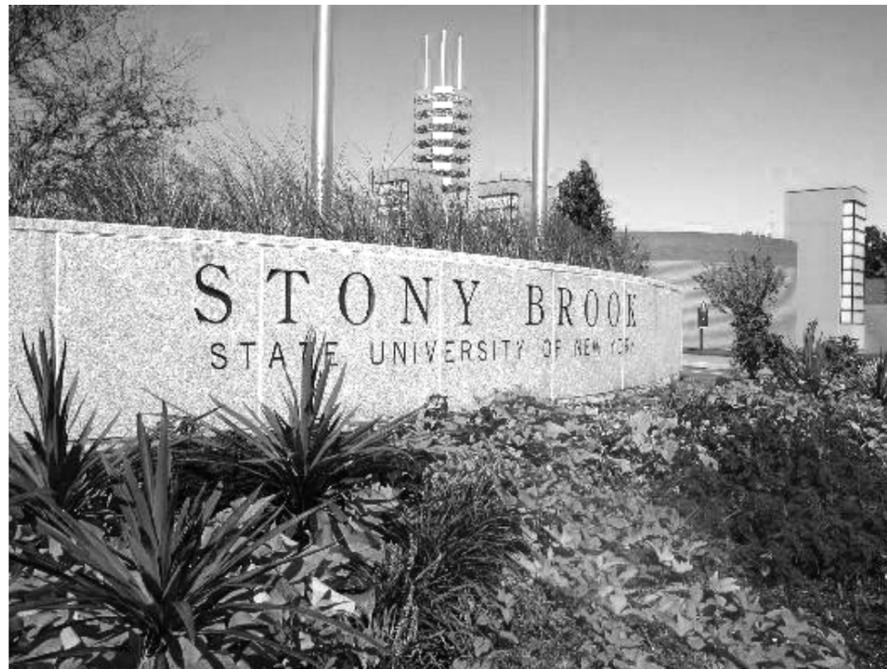
Zoals gezegd is Stony Brook University gesticht tussen vijftig en zestig. Meer bepaald werd in 1957 een opleidingscentrum voor leerkrachten secundair opgericht tussen de Long Islandse wouden. Wegens al te koude oorlogen en dat soort zaken breidde dit minuscule instituutje echter snel uit tot een volwaardig onderzoekscentrum. Wetenschap werd de focus, want de Russen gingen komen. Met lasers. Het kind van de Amerikaanse regering rebelleerde echter al vlug tegen haar broodheren, of eerder, haar studentengemeenschap deed dat. Massaal gebruik van allerlei substanties leverde een grootschalige drugraid en de bijnaam "Stoner Brook" op. In recente jaren is de universiteit steeds groter geworden, zowel qua schaal (zo'n 22.000 studenten), qua fondsen (steeds meer privé-investeringen) als qua infrastructuur (drie deeltjesversnellers. Drie, ja). Vooral de tweede ontwikkeling dreigt er voor te zorgen dat SBU binnenkort een privé universiteit zal worden, met alle financiële gevolgen van dien voor haar studenten. De huidige rector is, als ik mijn collega's van de *Stony Brook Press* mag geloven, alvast een op geld beluste tiran. Zichtbaar gevolg daarvan is dat er gewoonweg teveel mensen wonen en studeren hier.

Wat me bij de woonomstandigheden brengt. Net als op de VUB bevinden zich er een hoop koten op de campus. In de zogenaamde *dormitories* heb je bijna zeker een roommate, en is sociale omgang nogal verplicht als je wil overleven. In tegenstelling tot in België, functioneren die "dorms" hier als bijna geheel zelfstandige structuren, met eigen restaurants en wasfaciliteiten. Ze worden bewoond door "undergrads", voor "graduate students" liggen de zaken anders. Een woordje over het verschil: hier geldt een veel groter onderscheid tussen een bachelordiploma en een master. Dat eerste geldt als helemaal volwaardig, het duurt dan ook vaak vier jaar voor je het hebt. Dus als MA student ben je echt een uitzondering, hoor je meer bij de toegewijde doctoraatstudenten dan bij de algemenere studentengemeenschap. Zoiets drukt men ook geografisch uit: de prijzigere woonsten van graduates liggen verder verwijderd van de campus dan die van de undergrads.

Ikzelf woon met drie Chinezen, twee Indiërs en een verdwaalde Amerikaan in een complex dat "Chapin" heet. De muren zijn van veredeld karton en de dienstverlening is zoek. De Nieuwelaan voor die afgebroken werd dus. Je kan

betere woonsten krijgen hoor, veel beter. Maar daar dok je veel geld voor: dit is zowat de duurste randstandgrond ter wereld. New York City lonkt op twee uur, en dat is reden genoeg voor deze universiteit om tot \$850 per maand te vragen voor een studentenvoorn. En dan ga je nog niet buiten de campus.

Dat laatste is echter wel aan te raden als je een belonend sociaal leven wilt leiden. Of anders gezegd: af en toe toch ietwat leuk wil doen.

SBU's campus staat bekend als een van de saaiste campussen in de VS, en hoewel dat overdreven is, voel je dat. Sociale activiteit centreert zich rond het zogenaamde "Student Activities Center" (kort: SAC). Beeld je het meest kitscherige interieur mogelijk in, en je komt waarschijnlijk in de buurt. In de lobby van het SAC hangen vijf fresco's van bontgekleurde wielrenners. Af en toe doet men de wielen eens draaien. Dat, in een beeld, vat Stony Brook als sociale gelegenheid samen.

De enige keer dat ik naar een feestje in het SAC ben geweest, was onmiddellijk de laatste. Na op vertoon van mijn studentenkaart een ticket te kunnen bemachtigen, trok ik rond twaalf uur 's nachts naar de feestzaal. Ik vond dat een redelijk uur om te beginnen, vooral omdat ik gelezen had dat het bewuste feestje maar mocht duren tot drie uur. Toen ik bij de ingang kwam, wachtte mij een eerste verrassing: een metaaldetector en vijf kleerkasten (de gorillavariant, niet de meubelen). Eens gecontroleerd was dat ik geen raketwerper bij me had, kon ik eindelijk de zaal binnen. Het was het meest deprimerende, absurde gezicht dat ik tijdens mijn hele verblijf hier mogen ervaren heb: vijf meisjes probeerden te dansen op muziek die zo ongelofelijk slecht was dat ik na vijf seconden rond mijn as draaide en naar buiten stormde. Daar vertelde een meisje me dat de meeste mensen slechts een uur later verwacht werden. Terwijl ik met haar mijn smart over de situatie deelde, sprong er plots een kaalgeschoren securitytrol voor me. Of ik het niet kon laten van de gang te blokkeren, mensen zouden misschien wel kunnen stikken. Dit in een vrijwel lege corridor. Hij bleek een man van het toegeknepen-ogen-type, voortdurend op de hoede voor catastrofes in de vorm van plots verschijnende menigtes, bolbliksems en knipmessen. Het was een vroegtijdig einde van de avond voor me.

Die ervaring verdrinken met een pint kan moeielijk zijn: op campus is er slechts een plaats waar je bier kan krijgen, niet eens getapt. En jammer genoeg is het "University Café" niet gewaagd aan het KK: de optredens zijn beschamend slecht, en vaak zijn er zeer weinig klanten. Geen wonder dus, dat ik en mijn internationale drinkvrienden al snel besloten van naar de nabije, off-campus, drinkgelegenheden te trekken. Daar wel *Weib, Wein und Gesang*, bij halve liters die de Amerikaanse reputatie van smakeloos bier teniet doen: lokale New Yorkse brouwerijtjes maken verdomd lekker, pittig spul dat niet lachwekkend duur is. Wat een avondje leverdestructie duur maakt zijn de fooien: overal waar je hier iets bestelt, wordt er minstens 15% fooi verwacht. Op café loopt dat al snel op, zelfs al liggen de drankprijzen hier niet echt substantieel hoger dan

in België.

Wie hier rookt, is nog slechter af dan de drinkers: SBU verbiedt roken op kamers en in gebouwen. Op de kamers ja. Dat er geen algemeen rookverbod (niet roken op de *hele campus*) heerst hier, is alleen maar dankzij het dienstpersoneel: Mexicanen roken al eens graag een sigaret tijdens hun pauze. Want dat is de realiteit hier: al het dienstpersoneel komt uit het zuiden, en kent nauwelijks Engels.

is, spotgoedkoop.

Omdat het *bon ton* is een beschouwend stuk af te sluiten met een nog algemenere beschouwing, ziehier wat karakterisering van de "typische Amerikaan": vaak is men oppervlakkig, een cliché dat jammer genoeg voor velen hier geldt. "HiHowareya?" betekent nooit dat ze geven om hoe het met je gaat. Het is gewoon iets dat ze zeggen. Doch babbelen doen ze vaak en uitgebreid: hele privélevens kunnen de revue passeren al sprekend met personen die je een kwartier daarvoor niet kende. Europa is beschaafd, exotisch, helemaal anders en bewonderd. België ligt in Frankrijk doch men spreekt Belgisch. Twee wereldoorlogen zijn een absurd idee en in 1830 waren de slaven al lang vrij. Kennis vergezelt spraakzaamheid zelden.

Men lacht hier vaak en graag, en met zowat alles. De humor is vaak van het onderbroekentype: zo is het plafond van het *Stony Brook Press*-lokaal veredeld met een opgeblazen ballon waarop condooms geplakt zijn. Het ding heet de "Cocktopus" en valt af en toe op iemand tijdens redactievergaderingen. Het is eens wat anders. Ook sociaal: je moet echt geen moeite doen om

"Wat een avondje leverdestructie duur maakt zijn de fooien"

iemand te leren kennen. Mensen stappen onmiddellijk op je af en beginnen honderduit een conversatie. Die kunnen zoals gezegd wel even duren. Ga dus een theetje halen, men traint je in Zen.

Ben

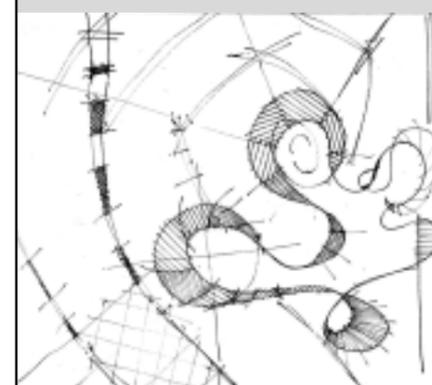
Atlajala / de Bijgedachte

Je lijkt zo ver weg, witte man. Zwerfend door je ruimte koester je de illusie jezelf te kennen door het observeren van je gezichtstrekken in versplinterde spiegels. Met gekruip en gekreun bedek je de donkere vloer van de tijd die in je zit, koortsachtig de hemelen aftastend met rode ogen, gehuld in zwart.

Je lijkt zo ver, witte man. Ziedend van woede verscheur je je polsen telkens weer met je rotte gebit. Je hoest, je tuft en rochelt je eigen longen uit je uitgeteerde lijf – enige bezit. Opgedroogde bloedplekken markeren de pijn, zo echt of zo vals als zand, dat door perplexe vingers vloeit. Je wacht.

Je lijkt, witte man, de wanhoop nabij, tevergeefs zoekend naar een ziel die het consumeren waard is. Littekens der éénzaamheid helen niet en zullen ook nooit. De stilte drukt, na je gebrul, enkel nog harder. Je klimt, bezeten, naar ongekende ijltje. En daar merk je, van alle kracht bestolen, dat je alleen maar dieper zakt.

[meToiKos]

The Boss en zijn Consiglieres spugen er op los

Een recensie van Springsteens *Magic*

Het is vragen om moeilijkheden eigen werk de titel *Magic* mee te geven. Laten we er dan ook snel duidelijk over zijn; de nieuwste cd van Bruce Springsteen is geen magie. Het is wel de meest diepgravende en lugubere plaat die ooit van zijn hand is verschenen, een duidelijk vervolg op de albi *The Rising* (2002) en *Devils and Dust* (2005) waarin respectievelijk de aanslagen van 11 september en de oorlog in Irak centraal staan. Met *Magic* vervolledigt Springsteen (1949) zijn drieluik over het post-9/11 tijdperk, ditmaal met de nadruk op de effecten die de aanslagen zes jaar na dato hebben op het dagelijkse leven van 'average Joe'.

Achter de titel van Springsteens laatste plaat zit meer diepgang dan een eerste blik doet vermoeden. Het woord is een indirecte steek naar de politici van vandaag de dag. In het titelnummer somt *the boss* namelijk verschillende vormen van 'magie' op: "I got a coin in my palm / I can make it disappear / I got a card up my sleeve / Name it and I'll pull it out your ear / I got a rabbit in my hat / If you want to come and see". Dit is geen magie, dit zijn goedkope circuskunstjes. Dezelfde trucjes die, aldus Springsteen, worden aangewend door de huidige Amerikaanse regering bij het in de luren leggen van haar bevolking. Zoals de zanger zelf *Magic* introduceert bij een van zijn eerste optredens (6 oktober, Philadelphia): "It's kind about how we live in this Orwellian world, where anything that's true can be made to seem as a lie and lies can be made to be made true. So it's really not about magic, it's about tricks."

Politiek en muziek, het blijft het eeuwige vuur en water. Hoewel Springsteen al sinds zijn eerste plaat maatschappelijke thema's bezingt, is deze politieke kritiek nieuw. Zo expliciet als onder andere Neil Young 'Let's Impeach the President' Young in zijn *Living with War* zijn stelling bekendmaakt, zal hij nooit zijn. Wel is hij sinds 11 september meer politiek begaan dan hij ooit is geweest. Naar eigen zeggen voelde hij de morele verplichting op hem drukken toen een taxichauffeur hem wanhopig aanklampte met "Bruce, we need you, man". In 2004 participeerde hij al in de *Vote for Change*-campagne waarin werd opgeroepen tegen George W. Bush (en dus voor John F. Kerry) te stemmen.

Ook een van de twaalf nummers die *Magic* rijk is, ontleende 'the man who saved rock-'n-roll' aan een uitspraak van de verliezende presidentskandidaat van de democraten: *Last to Die*. Kerry sprak de volgende zinnen in een beroemd geworden speech die hij, toen een jaar terug uit Vietnam, op 23 april 1971 hield: "We are asking Americans to think about that because how do you ask a man to be the last man to die in Vietnam? How do you ask a man to be the last man to die for a mistake?" In het nummer stelt Springsteen de telkens terugkerende retorische vraag wie er nu eigenlijk de gevolgen van een begonnen oorlog ondervinden. In de verte hoor je een antwoord van het slagveld: "We don't measure the blood we've drawn anymore / We just stack the bodies outside the door".

Vrijwel elk nummer is doorspekt van maatschappijkritiek en politieke statements. Opvallend was dan ook de uitspraak van manager Jon Landau dat *Magic* geen politieke plaat zou worden. Waarschijnlijk bevreesd dat de muziek ondergesneeuwd zou raken in een eventueel debat over de politieke voorkeuren van Springsteen, probeerde Landau *Magic* te verkopen als ouderwetse rockplaat in de lijn van *Darkness on the Edge of Town* (1978). Wellicht geen slechte gedachte gezien de overtrokken reacties op beladen songs van andere grote namen; *A Bigger Bang* (2005) van de Rolling Stones werd bijvoorbeeld al snel veroordeeld wegens het controversiële –en overigens tamelijk zwakke– *Sweet Neo-Con*, track 13 van de cd.

Nog voor de officiële presentatie van *Magic* op 2 oktober begon Bruce zijn tour met de E-Street Band. Waar Springsteen zich op zijn album nog in bedekte of enigszins cryptische termen verschuilt (begrippen als 'president', 'Bush' of zelfs 'war' komen in het geheel niet voor), laat *the boss* er tijdens zijn liveoptredens geen onduidelijkheid over bestaan; de afgelopen 6 jaar waren een regelrechte achteruitgang voor de rechten der Amerikanen. En er is niemand die er tegen ingaat. Zo krijgt *Living in the Future* de volgende introductie mee (9 oktober, Rutherford – New Jersey): "This song is not about the future,

it's about what's happening now! All the things we love about America; cheeseburgers, hotdogs at the Jersey shore (groot applaus), the Bill of Rights (minder applaus)... Now we have to add to that picture; renditions, illegal wiretapping, no habeas corpus, rolling back the civil liberties, attacks on the constitution. So we plan to do something about it right now!" Tijdens Springsteens televisieoptreden bij NBC's *Today Show* (28 september, New York – om half negen 's ochtends) voegt hij daar, met een valse glimlach (waardoor zijn onderbeet nog indringender wordt) aan toe: "I know it's early, but it's late."

In een interview met *Rolling Stone*, die aan *Magic* de hoogste beoordeling van 5 sterren toebedeelde, verklaart Springsteen dat hij het als een der taken van een muzikant ziet om een 'alternatieve bron van informatie' te zijn. Wat dat betreft speelt het in zijn voordeel dat er zijn oprechtheid gevrijwaard is van de schijnheiligheid van Bono of de bij wijlen zeer belerende preken van Neil Young. De teksten op Springsteens plaat hebben zo goed als zonder uitzondering een politieke boodschap, maar ze worden even elegant als ruw geabsorbeerd in de muziek van de begeleidende E-street Band. De ESB is overigens zo goed als de enige band in de recente popgeschiedenis die sinds zijn oprichting geen leden heeft verloren aan drugs, alcohol, Yoko's of vliegtuigrampen. Daarom was de klap des te groter toen op 30 juli 2007 Terry Magovern, 23 jaar lang de persoonlijke assistent van Bruce, overleed aan kanker. Ter ere van hem werd in allerijl het mooie maar in herhalig vallende *Terry's Song* opgenomen. Dit nummer is de afsluiter van *Magic*, al staat het niet op alle uitgaven van de plaat.

Zodat u zelf ook nog wat te ontdekken heeft bij het beluisteren van *Magic*, laten we de politieke vertellingen voor wat ze zijn en gaan we in op de muzikale aspecten. Belangrijk om te weten is dat de E-street Band tijdens de opnamesessies zelden in volledigheid is samengekomen. En nu is juist de wisselwerking en gerichte improvisatie van de groep uit New Jersey de kracht die ze ver boven het niveau van de middelmatigheid uitbrengt. Een duidelijk staaltje van het geheel dat meer is dan de som der delen. Enkel bij de saxofoon solo's van Clarence wilde Bruce hoe dan ook aanwezig zijn. Bij het beluisteren van de ruwe en uitgebreide studio-opnames die de E-street Band bij vorige platen (die van *Magic* zijn nog niet bovengemiddeld en het is nog maar de vraag of dat ooit zal gebeuren) hebben doorstaan, valt direct op hoe er gedurende hun samen zijn geschoven wordt met akkoorden, instrumenten en composities. Zelfs delen van teksten verschuiven tijdens het spelen van het ene naar het andere nummer! Zo is het onwaarschijnlijk de evolutie te horen die *Born in the USA* ondergaat op de tien akoestische versies van de bootleg *Fist Full of Dollars*. Even interessant is de eerste versie van *Independence Day*, twee jaar voordat het nummer officieel uitkwam op *The River*.

Het nummer dat in mijn ogen boven de rest uitsteekt is *Long Walk Home*, track 10 van *Magic*. Alweer een nummer over 'the destruction of the basic principles of democracy going on in the States', aldus Springsteen (11 november 2006, Londen). Springsteen beschrijft in korte zinnen een man die op een dag om zich heen kijkt en niemand meer herkent; iedereen lijkt veranderd, terwijl de maan en de rechtsgebouw er toch hetzelfde uitzien. *Long Walk Home* zit bovendien ritmisch zeer sterk in elkaar. Het refrein doet zelfs denken aan het onovertroffen *Candy's Room* (1978), waar zang en begeleiding treiterig asynchroon lopen en zodoende een snelheid veroorzaken die je in spanning blijft houden over de afloop –zelfs na het nummer meer dan 20 keer te hebben gehoord.

Long Walk Home was voordat de plaat uitkwam al een keer eerder gespeeld door Bruce, zonder de ESB weliswaar. Op de *Seeger Session Tour* (2006), een tournee waar Springsteen met bijna louter klassiek Amerikaanse volksliedjes in de stijl van folkzanger Pete Seeger (1919) optrad.

Slechts op één concert van die tour voegde hij daar zijn nieuwe compositie aan toe; op 11 november 2006 in Londen. In deze live-uitvoering van *Long Walk Home* speelt Bruce met enkel akoestische instrumenten –een vanzelfsprekendheid aangezien Pete Seeger bij een optreden waar Bob Dylan overging op elektrische gitaren, uit protest met een bijl op de draden begon in te hakken... Opvallend is dat Springsteen die avond in Londen nog een extra couplet zingt dat de plaat niet heeft gehaald, maar dat wel de moeite van het citeren waard is: 'Now the water is rising round the corner / There's a fire burning out of control / There's a hurricane on Main Street / I've got murder in my soul'. Waarom is besloten is dit couplet weg te laten van de definitieve versie is mij niet bekend. De regels zijn evenwel een verwijzing naar orkaan Katrina die jazzstad New Orleans in 2005 trof.

Sinds het begin van de *Magic*-tour in september 2007 zijn negen van de twaalf nummers live gespeeld. De setlist begint doorgaans met *Radio Nowhere* en bestaat verder uit een mix van bekende klassiekers en nieuw spul. Als encores worden de onvermijdelijke *Born to Run*, *Dancing in the Dark* en *Badlands* helaas keer op keer bovengemiddeld. De ooit onvermoeibare Springsteen (hij is een van de weinige artiesten van wie liveoptredens niet op een dubbel-cd pasten) maakt aan het einde van zijn concerten een wat uit-gebluste indruk en bij de hits lijkt het soms dat het publiek meer zingt dan *the boss* zelf. Verder blijken de *Magic*-tracks *Living in the Future* en *Radio Nowhere* het zeer goed te doen op het podium, terwijl *Devil's Arcade* en *Your Own Worst Enemy* juist tenenkrommend traag en moeizaam doodslaan tegen de muren van de immense concertzalen.

De E-street Band is wel nog steeds ongelooflijk in vorm. Met name drummer Max Weinberg toont weer eens een van de beste ritmebepalers ter wereld te zijn. Saxofonist Clarence Clemons blaast op de nieuwe nummers nog wel eens naast de juiste noot, maar zijn een-tweetjes met Springsteen compenseren dat volledig. Op de gitaren is Steven 'Sopranos' Van Zandt als vanouds; zijn uitdossing neemt dan wel absurde vormen aan (bandana, zonnebril en laarzen van krokodillenleer), het zien van *the boss* en zijn *consigliere* broederlijk schreeuwend in dezelfde microfoon is van onbetaalbare en zeldzame authenticiteit. Ook Patti Scialfa, sinds 1984 lid van de ESB en sinds 1991 getrouwd met Springsteen, is weer van de partij. Tijdens het concert op 6 oktober werd zelfs een nummer van haar hand gespeeld, in duet met haar man. Samen zongen ze *Town Called Heartbreak* van Scialfa's nieuwe plaat *Play It as It Lays* (2007).

Bruce is tijdens zijn concerten, zoals gezegd, als vertrouwd –zij het dan dat hij afslapt naar het einde. Hij vertelt anekdotes, zweept het publiek als vanzelf op en zingt zo dicht bij de microfoon dat je bij elke 's'-klank spetters speksel hoort spetteren; vooral de zin 'The sun sets in flames as the city burns' van *Last to Die* is daarom alles behalve een genot voor de concertganger.

Het meest zorgeloze nummer van *Magic* is zonder twijfel *Girls in Their Summer Clothes*, dat wat betreft het thema niet had misstaan op een van de eerste platen van Springsteen. Geliefden bij de zee, avonden in New Jersey...u heeft het allemaal al dertig jaar eerder gehoord. Het lijkt bij dit nummer ook dat Bruce weinig moeite heeft gedaan bij het schrijven van de tekst; het herbergt dan ook een onspringsteenaans simplistische zinsnede: 'Love's a fool's dance / And I ain't got much sense, but I still got my feet.' Op een gegeven moment krijg je bij *Girls in Their Summer Clothes* zelfs het gevoel dat Springsteen niet verder heeft gekeken dan zijn eigen discografie om lukraak zinnen samen te stellen; 'Frankie's diner, an old friend on the edge of

town', waarin twee titels aanwezig zijn (*Frankie* en *Darkness on the Edge of Town*). Direct moest ik denken aan een nummer van de Traveling Wilburys, een voormalige superband bestaande uit Bob Dylan, George Harrison, Roy Orbison, Jeff Lynne en Tom Petty. Op hun *Volume 1* (1988, vlak voor de dood van Orbison) staat *Tweeter and the Monkey Man* dat het midden houdt tussen een eerbetoon aan en een persiflage op Bruce Springsteen. In dit nummer bezingt Dylan een verhaal over een transseksuele drugsdealer in New Jersey dat bol staat van de zinnen die zo uit de pen van Springsteen hadden kunnen komen. Bovendien bevat het niet minder dan 10 verwijzingen naar titels van *the boss*. Een voorbeeld uit het nummer: 'She made secret calls to the Monkey Man from 'a mansion on the hill' / It was out on 'Thunder Road', Tweeter at the wheel'.

Van de leukste *lyric* gaan we naar een der mooiere, te vinden in *Living in the Future*. Deze luidt: My faith's been torn asunder, tell me is that rollin' thunder / Or just the sinking sound of something righteous going under?' Eerder heb ik al de introductie die Springsteen meegeeft aan dit nummer aangehaald en verder spreek de titel voor zich; we blijven onszelf wijsmaken dat het zo'n vaart niet loopt met het ten ondergaan van onze rechten, terwijl het onder onze ogen gebeurt. Ook de op *Living in the Future* volgende track *Your Own Worst Enemy* is, hoewel live minder geschikt, een klein juweeltje met een mooie intro. Wel zit er in *Your Own Worst Enemy* een kerkbel die meer dan je keel uitkomst als je het meer dan vier keer hebt beluisterd. Maar dat durven bellen wel vaker, dunkt me. Verder is *Radio Nowhere* een goede rockende single, met idem videoclip – ondanks Bruce's mening dat hij van 'pre-videoclip-generatie' is.

Een laatste nummer dat ik wil aanhalen is *Gypsy Biker*. Het gaat over een soldaat die terugkeert van het front, in een doodskist wel te verstaan; 'Now all that remains / Is my love for you brother / Lying still and unchanged'. *Gypsy Biker* is een duidelijke verwijzing naar *Shut out the Light* (1984) dat verscheen als B-kant bij *Born in the USA*. Er is zelfs een volledige zin die Springsteen zo goed als herhaalt na meer dan 20 jaar. Vergelijk maar: 'Bobby pulled his Ford out of the garage and they polished up the chrome' (*SotL*) en: 'We pulled our cycle out of the garage and polished up the chrome' (*GB*). Het enige verschil is dat de soldaat van 2007 dood is en dat die uit 1984 levend is thuisgekomen, weliswaar volledig in de war en als een vreemde in eigen huis. Het is een ander einde op hetzelfde verhaal: de oorlog. Het zal dus ook geen gebrek aan inspiratie zijn geweest waarom Springsteen teruggreep op deze zin; het toont aan dat het nog altijd hetzelfde is –geen *Vote for Change* kon daar iets aan veranderen.

Overigens is *Shut out the Light* een eerbetoon aan Ron Kovic, vredesactivist en schrijver van het verfilmde boek *Born on the 4th of July*. Springsteen vertelde ooit tijdens een concert in 1985 (op bootlegdvd uitgebracht als *Breathless in Paris*) dat hij tijdens een tournee dit boek aan het lezen was. 's Avonds liep hij uit zijn motel en zette hij zich al lezend op een bankje. Verderop zat een man in een rolstoel; langzaam kwam hij nader en zei tegen Bruce: 'Man, I wrote that book'. Springsteen en Kovic raakten aan de praat en eerstgenoemde besloot de schrijver te eren met een nummer; hij schreef het prachtige *Shut out the Light*.

De komende maanden trekt Bruce met zijn E-street Band door de VS en Europa. Op 12 december doen ze België aan; het Antwerpse Sportpaleis is de locatie. Ongetwijfeld zullen critici het voor de hand liggende argument bovenhalen dat ze te oud zijn. Zonder twijfel zijn ze ook oud; het punt is nu juist dat Springsteen en de zijnen dat weten. En ze gebruiken het in hun voordeel. Zou Springsteen geprobeerd hebben een jeugdige plaat à la *Greetings from Asbury Park* (1973) te maken, dan zou hij al direct door de mand vallen. *The boss* heeft zich er echter op toegelegd een sterke politieke plaat te maken, iets dat nooit was gelukt zonder zijn voor popbegrippen bejaarde leeftijd. Springsteen had geen keus; en ook al probeert manager Landau de plaat te verkopen als een ouderwetse rockplaat, Bruce zegt het al: 'Trust none of what you hear / And less of what you see'.

Daniël van der Meer
-voor mijn lieve vriendin

Cultuuragenda november

Muziek

1 nov: Ben Prischi Trio (jazz) @ Sounds Jazz Club
1 nov: You'iversity @ You
1 nov: Marc Sperber Trio @ The Music Village
2 nov: Arcade Fire @ Vorst Nationaal
2 nov: Thorsten Goods Quartet (jazz) @ The Music Village
3 nov: Mitridate, re di Ponto (opera) @ De Munt
3 nov: Ambre + Phil Abraham (jazz): The music of Chet Baker @ The Music Village
3 nov: The Strange death of liberal England @ Bota
4 nov: Los Campesinos! (uk) @ Bota (alternative, Indie, Pop)
4 nov: New Young Pony Club (uk) @ Bota
4 nov: Blood red shoes (uk) @ Bota
TIP! Voor al wie groepen als The Rapture, The Black Keys en The White Stripes wel weet te smaken
4 nov: Balkan Beat Box @ AB
5 nov: Lais (folk) @ AB
6 nov: Buena vista social club @ AB
6 nov: Mitridate, re di Ponto (opera) @ De Munt
6 nov: Jill'z Jazz Combo (jazz) @ The Music Village
7 nov: Harry Tavitian- Anatoly Vapirov Duo (jazz uit Roemenië) @ The Music Village
8 nov: Al And The Black Cats @ KK
8 nov: Mitridate, re di Ponto (opera) @ De Munt
8 nov: Dan whieldon Trio "Whackabass" (jazz) @ The Music Village
9 nov: You say party ! We say Die ! @ bota
10 nov: Toys for Boys label night @ The Fuse
11 nov: Mitridate, re di Ponto (opera) @ De Munt
12 nov: The national @ AB
13 nov: Mika @ Vorst Nationaal
14 nov: The Aggrolites (ska & reggae) @ AB

14 nov: Brad Mehldau trio (jazz) @ AB
14 nov: Gogol Bordello @ AB
Gogol Bordello is een mix van Oost-Europese volkmuziek, gecombineerd met ska, punk, rap, flamenco, roots reggae en dub.
14 nov: Trio Cachai (jazz) @ The Music Village
15 nov: A tribute to James Brown (soul) @ The Music Village
16 nov: The Wombats @ Botanique
TIP! progressieve rock met een experimenteel, scherp randje
16 nov: Rufus Wainwright @ Koninklijk Circus
17 nov: Absynthe minded @ AB
17 nov: Electric room @ The Fuse
18 nov: Kanye West @ Vorst Nationaal
19/21 nov: Roisin Murphy @ AB
22 nov: Delavega @ AB
Delavega heeft eerder al de Focus Troffee gewonnen op de ZAMU-awards 2006 en biedt een diverse muzikaal aanbod van dub, noise, (nu) jazz, funk, soul en prangende rock.
22 nov: Rihanna @ Vorst Nationaal
24 nov: The New Pornographers @ Bota
25 nov: And Also The Trees @ Bota
25 nov: Nancy Elizabeth @ Bota
TIP! Rustgevende akoestische muziek, denk: Joanna Newsome
25 nov: Joseph Arthur @ Bota
26 nov: Sioen @ AB
27/28 nov: Avis de tempête (opera) @ Kaaithater
28 nov: Superbus (rock) @ AB
28 nov: FADO and TANGO @ The Music Village
28 nov: Hey Hey My My @ Bota
29 nov: Kill The Young @ Bota

Theater

1/2/3 nov: Koning Lear @ KVS
1/2/3/4 nov: Liberté, Egalité, Seksualité @ KVS

Een ode aan de vrijheid is deze one-man-show van Sam Touzani waarin hij God en zichzelf interviewt. Een bijtend stuk over vrijheid, gelijkheid en identiteit
20 nov: "Disco Pigs" @ Paleis voor Schone Kunsten
TIP! Theater op de middag brengt tijdens de middagpauze markante voorstellingen naar Bxl. Voor een luttele 5 euro gaat u elke dinsdagmiddag naar toneel!

Tentoonstelling

Vanaf 20 nov: Chris van Burght - "Bride of Palestine" @ KVS
Vanaf 17 nov: Boris Ljugov - "Passion" @ KK
Vanaf 6 nov: "Melting Ice" @ Paleis voor Schone Kunsten
Tip! 40 kunstenaars vragen u aandacht voor de opwarming van de aarde

Dans

7/9/10/20/21 nov: V.- Nightmares (dans) @ Kaaithater
V in de titel staat voor Vivaldi. De vier jaargetijden van Vivaldi zijn vandaag de dag uitgegroeid tot muzikaal belang. In het Kaaithater worden voor het eerst door choreograaf Thierry smits en zijn Compagnie Thor de 4 apart gecreëerde delen op één avond samengebracht
15/16/17 nov: Sister (dans): Vincent Dunoyer & Rosas (Brussels)
15/16 nov: Visitations (dans): Julia Cima (Paris) @ Kaaithater
29/30 nov: God exists, the Mother is present, but they no longer care (dans): Impure Company / Hooman Sharifi (Oslo) @ Kaaithater
5/8/10/12 dec: « Patchagonia » - Les Ballets C.

Events

2 tot 10 nov: Moussem Festival @ Paleis voor Schone Kunsten
kunstenaars uit de Maghreblanden en de Arabische Wereld
2/3/4 nov: "Bach Academie" Paleis voor Schone Kunsten
TIP! Niet te missen 3-daagse vol concerten, lezingen, film, workshops, open repetities en masterclasses in het teken van grootmeester J.S. Bach!
14 nov: Grote Ongeduld! 2007 @ Aula Q
TIP! Jaarlijks kortfilmfestival van de VUB met aanstormend Belgisch filmtalent
19 nov: Film Yesterday (Darrel Roodt, 2004) @ GC De markten
20 nov: flamenco Night: Son del Sur @ Paleis Voor schone Kunsten
Gala-avond met het beste wat flamenco ons momenteel te bieden heeft
22 nov: Lezing Joodse literatuur in Europa: De laatste der rechtvaardigen @ GC De Markten
22 nov: Lezing Een geschiedenis van honger: Delhaize
29 nov: Humo's Comedy Cup @ AB

Kristien Janssens & Doruntina Islamaj

Exclusief Interview met de Messias

Jezus Christus, de meest bekende timmerman ter wereld (en tevens Zoon van God), was onlangs eindelijk nog ees in ons land? De gelegenheid? Het verschijnen van The Gospel According to Christ (in het Nederlands verschenen onder de titel Jezus Christus en de Steen der Wijzen), waarin Jezus voor het eerst met eigen woorden Zijn levensverhaal vertelt. Wij kregen de gelegenheid Hem een exclusief interview af te nemen, enkele uren voor hij in een uitverkocht sportpaleis zou voorlezen uit zijn nieuwe boek, als voorprogramma van Clouseau.

Euhm, hoe zal ik U best aanspreken, Jezus, Heilige Heer, Zoon van God of...

Jezus van Nazareth: Maakt niet uit, Jezus, J-dog... het gaat niet om de aanspreking maar om het respect. Zolang er respect is, mag je mij zelfs gewoon "J.C." noemen. Ik ben geen opvliegend persoon: ik heb het nog niet meegemaakt dat er iemand mij een naam gaf die ik echt niet kunnen vond.

Jezus dan maar.
Geweldig.

Oké, om te beginnen... iets wat veel mensen zich ongetwijfeld afvragen: wat moeten we nu eigenlijk doen om in de hemel te geraken?
Moeilijk te zeggen, er is niet echt één bepaalde methode. Het hangt meer af van de manier waarop je sterft. Als je bijvoorbeeld door een demon te grazen genomen wordt, kan je het wel vergeten.

Maar gaat dat niet volledig in tegen de christelijke doctrine die zegt dat het je daden zijn die bepalen of je naar de hemel gaat?
Hmm... inderdaad. Ik weet het eigenlijk niet, man... het is een van de Grote Vragen.

Laten we het eens over Uw team hebben dan. Iedereen weet dat U zelden ergens heen gaat zonder Uw apostelen. Wat kan U ons over hen vertellen?
Verdorie ja, zonder hen zou ik echt verloren zijn, daar heb je geen idee van. Totaal verloren. Laat mij één ding heel duidelijk maken: ze doen allemaal hun eigen ding en dat Marcus, Mattheus, Johannes en Lucas alles opkribbelen, dat is gewoon omdat zij op dat vlak het productiefste zijn. Alles wat wij doen is alleen maar mogelijk door de inspanningen van het hele team, laat daar geen twijfel over bestaan!

Ik ben blij dat U er zelf over begint, want het algemeen heersende idee is dat veel van de minder bekende apostelen -ik denk aan Filippus, Judas Taddëus, Ringo Starr.- het publieke leven zo veel mogelijk mijden. Klopt dat?

Oh nee, absoluut niet, ze vinden hun bekendheid net geweldig. Het is gewoon... iedereen heeft een rol, begrijp je? En het grootste deel... (wikt zijn woorden) Het belangrijkste is dat ze hun rollen begrijpen. Bartholomeus weet dat hij nooit op een uitvouwposter onder mijn crucifix zal komen te hangen. Dat begrijpt hij. Wanneer we terug tot leven komen en terug over de aardbol zullen wandelen, dan is dát zijn beloning, begrijp je... dat is waar hij het allemaal voor doet. Dat is waar het apostel zijn écht om draait.

Het is toch mooi om te zien dat U de minder bekende apostelen hier ook eens wat erkenning geeft.

Kom kom, in elke hotelkamer is een lijst met hun namen te vinden dus ik zou ze nu niet meteen 'vergeten helden' noemen, maar kom. .

Oké. U had het daarnet over uw crucifix. We hebben kunnen zien hoe u zich daar over heel de wereld mee verplaatst. Wat is de maximale snelheid die u er al mee heeft weten te halen?
Ooit zijn we eens van Moskou naar Lummen gevlogen in iets minder dan veertig minuten. Onofficieel weliswaar.

Veertig minuten? Jezus Chris...! Oh, sorry.
Geen verontschuldiging nodig, dat riep ik ook toen ze mij de tijd meedeelden.

Wie heeft die crucifix eigenlijk gemaakt?
Spreekt een onvertaalbare naam uit... Een vriend van op een andere planeet die me nog een dienst moest.

Wie is (probeert onvertaalbare naam uit te spreken)?
Je verdoet je tijd.

Ik moest toch eens proberen...

Er zijn vier tongoperaties nodig om alleen nog maar de klinkers uit te spreken.

Maar goed, die vriend van een andere planeet dus... waarom moest die u nog een dienst? geïrriteerd Volgende vraag.

Oké... hoe komt het dat u vrienden hebt op andere planeten?
Dat kan ik uitleggen: ik ben Jezus.

Dat begrijp ik, maar ik bedoel... als U Uw invloed kunt u i t o e f e n e n doorheen het gehele universum, waarom bent U dan zo gefixeerd op de aarde?

Wel, het is niet omdat ze mij ook kennen op andere planeten dat ik daar telkens moet gaan helpen als ze met een of ander probleem zitten... Ik heb nu al nauwelijks vrije tijd. Kijk, als je het echt wil weten... ik heb ooit eens een paar van hun ruimtereizigers terug van de aarde geholpen nadat ze hier gecrasht waren.

Dus U bent op de hoogte van buitenaardse aanwezigheid op onze planeet?
Oooh jaaaa...

Kan U daar misschien een getal...
Nee, ander onderwerp.

Ik begrijp Uw bezorgdheid, maar ik zou toch nog graag...
Rolt met de ogen Jongen, ik ga dat hier echt niet allemaal aan uw neus hangen hoor. Jullie moeten die dingen zelf ontdekken. Ik zal alleen maar zeggen: blijf zoeken... en niet in het midden van de woestijn, daar zitten jullie volledig fout. Tijdverlies.

U impliceert dat Roswell...
Hey! Volgende vraag, oké? *Steekt wat ondertussen al minstens zijn vijfde sigaret moet zijn op.*

Rookt U altijd zo veel?

Bent u altijd zo'n zagevent?

"Rookt U altijd zo veel?"

Het viel mij gewoon op dat...
Het heet "onsterfelijkheid". Moet je ook eens proberen.

Touché.
Een heeeeeele nieuwe wereld...! *Steekt zijn zevende sigaret op.*

Goed, kunnen we het dan misschien nog even over Satan hebben?
Bahja, waarom niet.

U heeft al zeker honderden conflicten met Uw aartsvijand gehad, over heel de wereld. Hoe zou U jullie relatie omschrijven?
Wat voor een vraag is dat nu weer?

Wel, zou U zeggen dat er ergens een element van wederzijds respect is?
Nee.

Echt niet? Ondanks het feit dat jullie door de jaren eindeloos gestreden hebben, enkel om telkens weer op een gelijkspel te eindigen?
Wat heeft dat er mee te maken?

Wel, ik denk dat het min of meer natuurlijk is dat aartsvijanden een zekere vorm van respect voor mekaar hebben. Er zijn veel historische figuren in de geschiedenis die als voorbeeld kunnen dienen.
Ja, maar zij vochten niet tegen Satan he.

Dat is waar. Welke woorden zou U gebruiken om Satan te omschrijven?
Doorzetter. Koppig. Klootzak. Mietje. Dom.

U weet toch dat Hij dit waarschijnlijk zal lezen?
Kan mij niets schelen. Laatste vraag.

Oké, misschien nog een laatste boodschap voor onze lezers...?
Euhm... wees altijd jezelf. Stop de haat en... always look on the bright side of life.

Hey, komt dat niet uit...?
Jezus knipoogt en verdwijnt in een lichtflits, slechts een elegant luchtwaarts krullende rookwolk achterlatend.
F. R. Ml. Van der Eycken

A Day in the Life

Zelfs in de ambulance had ik een glimlach op m'n gezicht

Dezer dagen loop ik weer, vaak met tegenzin en hoofdpijn, overdag op de VUB-campus rond. Want net als iedere andere student heb ik wel mijn redenen om de universiteit te bezoeken. De eerstejaars zie je er natuurlijk het meest. Ze staan in ellenlange rijen, wind en weer trotserend, voor de VUB-tiek, waar vele cursussen voor hen klaarliggen. Een paar weken wachten is immers uitgesloten – hoe kan je erdoor zijn op unief als je niet van dag één begint te studeren? Collega's zijn ondertussen druk bezig met informatie te verzamelen, brengen een eerste bezoek aan onze knusse bibliotheek, of laten hun studentenkaart plastificeren. Nog vaker staan ze dolenthousiast te wachten op hun lessen, soms zelfs instinctief in rijen opgesteld, als getrainde Pavlovhonden. In hun verbeelding zullen het interessante vakken zijn, zeker als de titel goed klinkt. Nooit komt het in hen op dat ook asociale zakken leuke titels kunnen bedenken – en zelfs prof worden (!). In de buurt van die frisse jongens en meisjes staan er soms al ietwat oudere studenten. Voor een eerstejaars zijn ze moeilijk te herkennen, voornamelijk omdat ze zich zo weinig vertonen: in lessen zitten is voor hen een schande geworden. Maar op de campus zelf zitten ze wel nog, zeker als de genadige zon ons een dagje onze zonden vergeeft en verblijdt met haar aanwezigheid. Ze kijken op enige afstand met een mengeling van melancholie en medelijden naar die soms wat klungelige jongelui. Hoe ze zoeken naar hun leslokalen, hun profren, hun medestudenten. Hoe ze nieuwe vriendschappen vormen, of zich bij gebrek daaraan aansluiten bij één van de kringen. Druk praten die ervaren rotten dan over hun tijd, toen zij verdwaasd rondliepen, om vervolgens in het

KK een pint te gaan pakken – de boog kan niet altijd gespannen staan nietwaar?

Als norske misanthroop vergezel ik de andere laatstejaars zelden op hun uitstapjes naar "het Land van Ooit". Ik heb wel betere dingen te doen, beeld ik me in. Daarvoor kom ik dus niet naar de campus. Maar soms is er een erg belangrijke les of een erg belangrijk gesprek met een prof. "Dat kan ik niet missen", beeldt de schrijver zich dan in. Met tegenzin sta ik op (de wekker met veel plezier kapotslaand tegen de dichtsbijzindste muur), en vertrek. Halfdood van nature – of van de dag tevoren – besef ik veel te laat dat de les toch niet zo belangrijk was. En natuurlijk is de prof afwezig, want die wist wel beter dan op zo'n onmenselijk uur op te staan.

Dan maar terug naar m'n zachte bed. Langzaam en wankelend stap ik langs de verbazingwekkend drukke paden (in Brussel is het overal druk!) richting station. Ik laat de andere studenten met rust, en dat respect krijg ik terug. Maar dan zie ik iemand uitzonderlijk: een jonge deerne, die niet rondstapt zoals alle andere 'mensen' – schaduwen is misschien toepasselijker – rond haar, maar stilstaat. Hoogst uitzonderlijk. In stilte stel ik me die eeuwige vraag: waarom? Wacht ze op iemand? Herkent ze een vriendin? Heeft ze eindelijk haar ware liefde herkend, die toevallig ook aan deze Brusselse universiteit studeert? Ben IK het waar ze haar blik op werpt? En hoe toevallig is het, dat er dicht bij haar nog een paar individuen stilstaan (een slordig geklede en bebaarde jongen en een paar lelijke meisjes)?

Pas als het duidelijk is dat het ondergetekende is

waar de schone haar bliken op werpt, besef ik dat er iets sinisters aan de hand is (vertrouw nooit een mooi meisje). Ze houdt iets in haar handen vast. Wat is het? Een gsm of potlood? Nee, het is groter. Een laptop of cursus? Dat ook niet. Langzaam daagt een vaag vermoeden. Een idee valt je druppelgewijs binnen. Het bevalt je helemaal niet, maar het klopt volledig, het lost alle raadsels op. Het verklaart waarom die hippie en de lelijke 'meisjes' bij haar staan. Het is een map, gevuld met papieren die wachten om ondertekend te worden. Door mij.

Maar het is te laat. Het meisje stapt op me af. In elke andere situatie was dit amusant geweest. Zelfs op de grond liggend in één of ander café, in de louche buurten van Brussel, had het een glimlach op mijn gezicht getoverd. Maar niet nu. Mijn brein schreeuwt "GODVERDOMME, NEE!" en probeert m'n benen te dwingen rechtsomkeer te maken: er is meer dan één weg die naar het station leidt. Maar op een dieper niveau weet ik best dat het te laat is. "Dag meneer, mag ik u iets vragen?" "Jah, sorry, maar ik heb veel haast. Ik moet m'n trein halen.", antwoordt ik sluw. Ik zit op kot, maar dat weet zij niet! Goed gespeeld, jij vos! "Oh, maar het neemt maar een seconde van uw tijd in beslag. Bovendien rijdt er nu geen trein vanuit Etterbeek. De volgende is pas over 15 minuten." Shit. "Wilt u geen geld geven aan onze fantastisch organisatie. We doen enorm veel voor de mensen in arme landen, veel meer dan onze concurrenten, die iets verder op u staan te wachten." "Maar ik heb geen geld.", probeer ik, ondanks het gevoel van schaamte: liegen mag niet! "Oh, het kost u maar een paar euro per maand, gewoon een pintje minder elke

week." Maar ik hou van dat pintje, denk ik! En is het zo toevallig dat je ook erg veel producten kunt kopen in winkels op afbetaling? Voor maar een paar euro's elke week/maand? Het is een complot om m'n zuur verdiende geld te stelen. Het geld waar mijn ouders zo hard voor moeten werken. Dat ik nodig heb om straalbezopen te raken!

Ik besluit haar dan maar subtiel duidelijk te maken dat ik hier geen zin in heb. Eerst haal ik langzaam m'n portefeuille boven, terwijl zij rustig afwacht, denkend dat het m'n bankkaart is waar ik naar zoek (guess again *she-wolf!*). Vervolgens komt het allemaal aan op snelle reflexen. Ik haal vliegensvlug m'n één eurocentmuntjes boven, die ik spaarde voor de zwervers, en werp ze met grote snelheid tegen het hoofd van het meisje. [Een tiental muntjes schakelen zelfs de meest vervaarde vechtersbaas uit, voor een vrouw raad ik tussen de 4 en 6 aan.] Gillend valt ze ter aarde, waarop ik de benen neem. Met gemak ontwijk ik de jongen en het eerste meisje – die nog niet volledig beseffen wat er aan de hand is. De tweede poogt mij nog te grijpen (vrouwen!), maar mist en knalt tegen een boom. Geamuseerd loop ik over die prachtige baan die rond de campus loopt. Maar dan wordt m'n nieuwsgierigheid me te veel, en liever kijk ik naar die geldwolven achter mij dan naar het verkeer. En... in een toppunt van ironie rijdt een Oxfamwagentje, die mensen rijden als zotten, mij omver. Later werd mij verteld dat ik zelfs in de ambulance een glimlach op m'n gezicht had. Ik was een waardevolle les rijker: het verkeer in Brussel is *fucking* gevaarlijk, toon dus een beetje respect.

Yo.

Sam

Programma van deBuren voor november

Elke maand krijgt u een overzicht van de debatten die het Vlaams-Nederlands huis *deBuren* organiseert voorgeschoteld in uw Moeial. Bovendien geven we nog wat extra aandacht aan de activiteiten die u interessant kunt vinden. Deze maand is dat het debat 'Big Bang of creatieve schepper', beschreven op pagina 1 van deze Moeial.

deBuren

Locatie: Leopoldstraat 6, 1000 Brussel
Gratis toegang, inschrijven op info@deburen.eu
www.deburen.eu

4/11/2007 - 11:30 > 13:00

RADIOBOEKEN: Sana Valiulina & Lieve Joris Radioboeken zijn verhalen door Nederlandse en Vlaamse auteurs geschreven in opdracht van deBuren. De verhalen worden door de schrijvers live voor publiek voorgelezen. Radioboeken verschijnen niet in druk, maar worden uitgezonden via de radio en zijn als podcast - een digitale radiouitzending - te beluisteren via www.radioboeken.eu.

05/11/2007 - 20:00 > 21:30

Theatraliteit in de beeldende kunst (I): Rudi Laermans & Fiona Tan
Het is misschien een eenvoudige maar niettemin essentiële vaststelling: kunstbeelden worden gemaakt om te worden waargenomen en vragen dus om een kijker. Beeldende kunst is in dat opzicht teatraal: het kunstwerk richt zich per definitie tot een publiek. Op welke manier beïnvloedt die theatraliteit de verhouding tussen kunstwerk en kijker? Tot welk soort 'kijker' kan een kunstwerk zich richten?

05/11/2007 - 12:30 > 13:30

BROODJE BRUSSEL: Eric de Kuyper
Eric de Kuyper is filmregisseur, filmtheoreticus

en schrijver. Als auteur verwierf hij eind jaren tachtig van de vorige eeuw bekendheid met zijn romans 'Aan zee' en 'De hoed van tante Jeannot'. Daarna volgden een reeks andere boeken die voornamelijk op zijn Brusselse jeugd gebaseerd zijn.

06/11/2007 - 20:00 > 21:30

Stille Boeken

In het voorjaar van 2007 ging deBuren van start met de reeks Stille Boeken, vanuit de idee dat er veel goede boeken verschijnen die jammer genoeg onopgemerkt blijven in de pers of bij het publiek. Tot nu! Met Stille Boeken zet deBuren boeken in de kijker die opvallend onopvallend gebleven zijn, maar het niettemin verdienen ontdekt en gelezen te worden.

07/11/2007 - 20:00 > 21:30

Big bang of creatieve schepper
Zie voorpagina.

08/11/2007 - 20:00 > 21:30

Democratie zonder grenzen: Chantal Mouffe
Chantal Mouffe werd opgeleid aan de universiteiten van Louvain, Parijs en Essex. Op dit moment is ze als Professor of Political Theory verbonden aan de University of Westminster in Londen. In haar lezing, 'Which World Order: Cosmopolitan or Multipolar?', stelt ze de dominantie van het kosmopolitische denken in vraag.

09/11/2007 - 20:45 > 22:30

15 jaar GONZO (circus)
Toen Gonzo (circus) eind 1991 aan een Noord-Limburgse keukentafel ontstond, was het duidelijk dat Gonzo (circus) anders zou worden dan de vele muziekbladen die Vlaanderen en Nederland op dat ogenblik telden. Om die 15 jaar te vieren, nodigen Gonzo (circus) en deBuren alle lezers uit voor een een unieke en exclusief optreden van Mauro en Machinefabriek aka DE MAUROMACHINE.

13/11/2007 - 20:00 > 21:30

Krasse Knarren: Herman De Croo en Frits Korthals Altes
Politici worden steeds jonger, zowel in Nederland als in Vlaanderen. Velen verwelkomen die ontwikkeling als een noodzakelijke frisse wind. Anderen betreuren het verlies aan politieke ervaring aan de top. deBuren wil een aantal dames en heren van stand aan het woord laten. Hoe denken de beslissers van toen over de politiek van nu?

15/11/2007 - 20:00 > 21:30

Homo Universalis: Jean-Jacques Cassiman
Jean-Jacques Cassiman heeft baanbrekend werk verricht op het gebied van de menselijke genetica en het DNA-onderzoek. Hiervoor heeft hij talrijke onderscheidingen gekregen, zoals de Franquilleerstoel aan de Universiteit Catholique de Louvain. In 2004 haalde hij het wereldnieuws toen hij met genetisch onderzoek de echtheid aantoonde van het hart van koning Lodewijk XVII.

18/11/2007 - 11:30 > 13:00

Op zondag 18 november nodigt deBuren u graag uit voor de live opname van twee gloednieuwe Radioboeken van Joke van Leeuwen en David Danish.

20/11/2007-11/01/2008 - 11:00 > 18:00

Friederike von Rauch - 90dagenrotterdam
Afgelopen winter liep bij deBuren de tentoonstelling 90dagenbrussel van de Berlijnse fotografen Friederike von Rauch en Stefan Wolf Lucks. Dit seizoen zet deBuren de samenwerking met Friederike von Rauch graag verder. Haar foto's van Berlijn en Brussel vertelden ons dat Rotterdam op een analoge manier bekeken wilde worden.

20/11/2007 - 20:00 - 21:30

E-POS II. Een kruisbestuiving tussen Vlaanderen en Zuid-Afrika

E-POS II vertelt het verhaal van een intense artistieke communicatie tussen hedendaagse beeldende kunstenaars en auteurs uit Vlaanderen en Zuid-Afrika. E-pos betekent in het Afrikaans 'elektronische post'. De auteurs gebruikten dit woord in de literaire betekenis. De beeldende kunstenaars integreerden hun schrifturen en kwamen tot een nieuwe beeldtaal.

22/11/2007 - 20:00 > 21:30

MIND EUROPE: Herbruik is herwaarderen.
Management van stadsinnovatieprojecten
Dit Mind Europe-seminarie vindt plaats op 22 en 23 november en is een samenwerking tussen de universiteiten van Tilburg, Delft, Antwerpen en Brussel. Herbruik is herwaarderen gaat over de manier waarop stadsbesturen innovatieprojecten aansturen of 'managen'. De Antwerpse burgemeester Patrick Janssens en Thom de Graaf, burgemeester van Nijmegen geven hun visie op innovatieprojecten in hun stad.

23/11/2007 - 20:00 > 21:30

PEN-dispuut 2007: Religie en Letteren

Jaarlijks organiseert PEN Vlaanderen, sinds 2006 in samenwerking met PEN Nederland, een schrijversdispuut over een actueel onderwerp. Dit jaar is het thema religie en letteren. Auteurs Désanne van Brederode, Marjolaine de Vos, Ludo Abicht en Fouad Laroui gaan met elkaar in gesprek onder leiding van prof. dr. Rik Pinxten.

26/11/2007 - 20:00 > 21:30

Theatraliteit in de beeldende kunst (II): Erwin Jans & Ronald Ophuis
Het is misschien een eenvoudige maar niettemin essentiële vaststelling: kunstbeelden worden gemaakt om te worden waargenomen en vragen dus om een kijker. Beeldende kunst is in dat opzicht teatraal: het kunstwerk richt zich per definitie tot een publiek. Op welke manier beïnvloedt die theatraliteit de verhouding tussen kunstwerk en kijker? Tot welk soort 'kijker' kan een kunstwerk zich richten?

27/11/2007 - 20:00 > 21:30

Selling Europe

Wie bepaalt de 'marketingstrategieën' van Europa, en hoe succesvol zijn die? deBuren organiseert een publiek debat met politici en communicatie-experts. Onder meer Margot Wallström, vice-president van de Europese Commissie, zal deelnemen aan het debat.

29/11/2007 - 20:00 > 21:30

Democratie zonder grenzen: Dieter Grimm
Dieter Grimm is rechtswetenschapper en politoloog. Hij is hoogleraar aan de Humboldt Universiteit in Berlijn en voormalig rechter bij het 'Bundesverfassungsgericht', het Duitse Constitutionele Hof. Grimm heeft onder andere gepubliceerd over de Europese grondwet. In een invloedrijk artikel stelt hij zich de vraag of Europa wel behoefte heeft aan een grondwet.

30/11/2007 - 20:00 > 21:30

Onderzoeksjournalistiek en het geheim van Brussel
In de hoofdstad van Europa werken meer dan duizend professionele journalisten. Zij volgen het nieuws, maar produceren opvallend weinig diepgaande of onthullende verhalen over de Europese Unie, de NAVO of andere internationale instellingen. Doen onderzoeksjournalisten in Nederland en België hun werk wel? Zijn er te weinig klokkenluiders? Of kent Brussel geen geheimen?

Ideologiekritiek: De Ronde Tafel

De Foto-Reportage !

Wat voorafging: Toen John Earl Gray uit de gevangenis kwam, was hij vastbesloten het geheim der absolute vrijheid tot in haar meest verborgen vezels te doorgronden. Groot was echter zijn teleurstelling toen hij onverbiddelijk op de hardheid der moderne wereld stootte. In eerste instantie gaf John zich over aan de algemene illusies van deze tijd: naarstig ging hij op zoek naar werkzekerheid en carrièremogelijkheden, naar geld en naar consumptie. Alhoewel het vooroordeel tegen ex-

gedetineerden hem daarbij vooreerst parten speelt, slaagt hij er uiteindelijk toch in het tot meester-metsers te schoppen. Daarbij krijgt hij, op persoonlijk aanvragen van de plaatselijke hoogwaardigheidsbekleder, de leiding over het oprichten van een geheel nieuwe stadswijk teneinde grote sommen geld wit te wassen. Al gauw breekt echter de grote cement-crisis uit, en John is radeloos en verloren: hij zal er nooit in slagen zijn fundamenten af te krijgen en moet nu verder in een bodemloos leven. Wanneer hij

vervolgens Sundri ontmoet verlaat John voorgoed de moderne wereld en wordt hij Sundri's toegewijde leerling. Deze blijkt echter niet alleen een groot leermeester, maar vooral ook een volgeling en prediker der Karakol. Monkie - ofte de Boeddha die overwint in de strijd - slaat Sundri vervolgens dan ook aan gruizelementen en brengt John nietsvermoedend naar de bergen van het geschreven en het te schrijven. Daar wordt onze held ingewijd in de geheimen van de kinderen der bergen. Wanneer John vervolgens zijn verlicht

pad vervolgt, leidt dit pad hem rechtstreeks naar het vermoorden van de zon, en de wereld hult zich in schaduw. Om deze prachtige gebeurtenis enige luister bij te zetten organiseert John dan ook een groot feestmaal en dwaalt hij door de wouden op zoek naar genodigden. Wanneer men uiteindelijk allen rond de feesttafel zit, wordt er gelachen en gedanst, gebabbeld en gedronken, gevochten en verteld...

Wordt vervolgd

Bram Langmans & Rob Werkers

Denkt u dat u het beter kan?

Kom en schrijf voor De Moeial!

Satirycon

Een meesterwerk voor zwijnen: het OCMW

Hey daar lieve kinderen van de beeldbuismaatschappij, Sommige dagen zijn misschien wel grijs en heb je toevallig een kater van jewelste, door het Blue Vodka-feestje dat duurde tot drie uur geleden, edoch, ben ik een reporter met een gevoel voor mijn medemens, dus heb ik een zeer fantastisch stukje geschreven over het OCMW en de medemens.

Toch zou ik nog gaarne uw aandacht willen voor de volgende twee opmerkingen:

1) De originele versie was in het Engels, maar omdat we op onze Moeialredactie toch minstens één Nederlander hebben opgevangen (hoewel er een donkerbruin vermoeden is dat er al mogelijk meerdere Nederlanders gefiltreerd zijn binnen dit blad) en deze, met een pistool tegen mijn hoofd, mij het bevel gaf om het in de taal van Jan Mulders te schrijven;

2) De namen van personen die in het verhaal komen zijn veranderd, omdat ik veel te lui was om hun naam te vragen en zelfs al moest ik het gevraagd hebben, dan was het waarschijnlijk niet eens de moeite geweest om ze te onthouden.

Donderdagochtend: Omstreeks Tien Uur, ergens aan den Donk

Ring Ring

Niets

Ring Ring

Niets

Ring Ring

“Hallo, sterreporter Jan-Jaak.”

“Het ben ik hier, uw gemene redacteur.” (want ja, dat is wat redacteurs zeggen als ze de telefoon opnemen, nvdv.)

“Oh gemene redacteur, wat verlangt u toch van mij.”

“Je weet wel, zo’n nieuw artikel, en deze keer liefst met woorden en niet enkel letterpasta, ook al was het in het kader van stil verzet tegen de Stalinistisch kunst. Schrijf iets over de medemens.”

“Maar een medemens steelt toch maar enkel je geld, daarvoor dienen OCMW’s.”

“Schrijf dan iets over het OCMW.”

“Zal ik doen, maar louter voor het geld.”

Arme mensen zien er ook niet uit.

Toen, mijn beste lezers, zat ik in een danige existentiële crisis, omdat ik niemand arm ken, en, indien ik iemand arm zou kennen, dan zou dat enkel maar zijn van op tv of omdat die mens toevallig mijn kleren klaarlegt in de ochtend. Gelukkig kende ik dan weer rijke mensen, die al eens van arm hadden gehoord en wisten waar ik een OCMW kon vinden. Dus belde en mailde ik, via mijn Blackberry, naar de nodige mensen, zette een advertentie op Facebook, en in een korte periode van tijd kwam ik in contact met arme mensenconnaissers.

Na een paar dagen kreeg ik van Richie Rich een handige Facebook-comment:

“Hey J.J.,

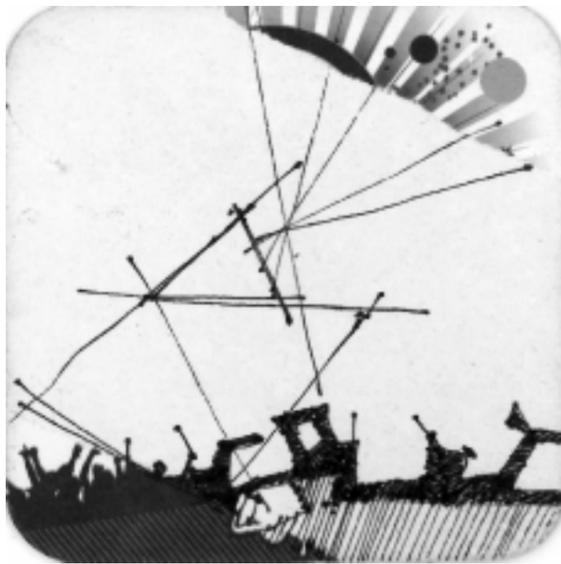
Heb je feitelijk al gecheckt bij je papa, die kent wel wat mensen en die kunnen wel wat regelen, misschien zelfs een afspraak met een echte arme lui. Rich”

Ja natuurlijk, met het nodige nepotisme valt altijd wel wat te regelen hoe had ik dat nu in hemelsnaam kunnen vergeten. Dit was één van die momenten dat een mens zijn aangeboren instincten verloor. Ik greep naar mijn Blackberry™, drukte op de Speed-daddy-dial en de relaties van K.D.K. gingen bijster snel te werk. Een dag of vier later was het zover. Samen met een vriend die wat warrig haar had, vertrok ik naar het OCMW van Boerlare.

Over Boerlare valt niet veel te vertellen, buiten dat hier de tak van Blauwe Lotus regeert als een ijzere treurwilg. Het landschap is er mooi, maar je moet toch al goed gas geven in je Mini-Cooper vooraleer je naar een deftige discotheek kunt gaan. Maar geen zorgen hoor, buiten getalenteerd reporter, ben ik ook nog van plan om Minister van Cultuur te worden. En dan zal ik hier de nodige veranderingen laten door voeren.

Hoe het ook moge wezen, het verhaal laat niet op zich wachten. Ik vertrok dus, samen met de enige vriend, die om 10 uur al wakker was, en daardoor wat warrig haar had, naar the crime-scene.

Toen ik de buurt zag vond ik het best onaangenaam, zoals het gevoel dat je overvalt wanneer je via Molenbeek passeert. De geur ligt

ergens tussen die van oude vrouwen en die van dat ontsmettingsmiddel dat ons Chantal gebruikt als ik toevallig ergens een scheurtje heb *opgelopen*. Tot mijn grote verbazing was dit slechts het begin, als je binnen gaat, ruik je echt de geur van illegalen en arme ratten. Ja, gebruiken die mensen geen deodorant of, als ze dat niet hebben, parfum? Zoals Marie Antoinette ooit eens zei: “Als er geen brood is, waarom eten ze dan geen sandwiches?” Arme mensen zien er ook niet uit. Die lijken altijd zo wat ziek of ongewenst. Stel je voor dat dergelijke lui op je verjaardagsfeestje zouden komen, dat zou ik nu toch gênant vinden.

Toch was de rit naar het OCMW niet geheel vlekkeloos gelopen, want zeg nu zelf een arme stakker die ziet toch bijna niet, dus heeft mijn kennis, verder niet bij naam genoemd, voor politionele redenen, per ongeluk een OCMW-ganger omver gereden. Gelukkig hebben we zijn blad voor het OCMW kunnen ‘recupereren’. Daarmee krijgen we ook de volledige OCMW ervaring. Iets dat anders, door ons geboorterecht, niet voor ons weggelegd zou zijn.

Natuurlijk wou ik de mensen aanspreken en goede interviews afnemen, wat niet echt een eenvoudige opdracht is, omdat hun ogen zo verdorven louches staan of dat hun tandencollectie haar laatste bleaching tijdens de regering van Nothomb heeft gehad. Het eerste interview was met Jan Zonder Land; hij had tien jaar voor Renault te Vilvoorde gewerkt en vervolgens nog vijf jaar voor VW Vorst tot dat ook deze fabriek een economische gezondheidsoperatie onderging. Hierna vond hij geen werk meer in de auto-industrie.

J.J.: Hoe voelt dat nu om arm te zijn?

Jan: Op het eerst gezicht zou ik zo zeggen, dat ik niet arm ben.

J.J.: Maar zie jij hier toevallig rijke mensen rondlopen?

Jan: Ik denk het niet, maar de Staat moet ons toch helpen. We hebben ze toch allemaal verkozen om op te komen voor onze noden.

J.J.: Heb jij niet genoeg gehad met de vette opzeggingsvergoedingen?

Jan: Ja, maar euh (hierin zie je al de zwakte van mijn tegenstander, die ik door de superieure kennis die ik bezit van het liberalisme als enig antwoord op economische en politieke vraagstukken heb, wie er meer wilt over lezen gelieve mijn Engelse gedichtenbundel, *Liberal Utilitaristic a Handguide to the Galaxy*, tevens ook verplichte lectuur voor alle toekomstige leden van het LVS).

J.J.: Scheer je maar weg jij.

Ondertussen was er geklap van mijn vriend, die niet bij naam genoemd zal worden, voor politionele redenen, deze was het dus, zoals het betaamt, roerend met mij eens. Vervolgens volgde een hardere linkse, die mijn homeboy trof op zijn rechterkaak. Zo zie je maar hoe hier de sociale

interactie verloopt en hoe ze een compliment geven aan elkaar. Helaas kon mijn vriend, die niet bij naam genoemd zal worden, de rest van de ervaring hierdoor niet meemaken, maar toch paste hij nu mooi bij de rest van het decor.

Alleen begaf ik me naar de wachtzaal, die voorzien was van een machine zoals ze die hebben bij de vleeswarenafdeling in de Delhaize. Het was niet moeilijk om hier ook een Token Minority te vinden. Ik wou een zwarte vinden, maar in Boerlare lopen er nu eenmaal niet zo veel zwarte medemensens rond. Uiteindelijk moest ik me helaas tevreden stellen met een Marokkaan. Hij was zeer behulpzaam, direct vragend hoe hij van enige dienst voor mij zou kunnen zijn. Misschien had mij herkend van op de Allerlaatste Show, waarop Frida ons pa en mij had uitgenodigd om eens te vragen hoe het met ons was, zo lang ze maar niet vroeg wat ik studeerde. Een andere evenzeer waarschijnlijke mogelijkheid was dat hij misschien een van mijn flyers voor de verkiezingen gebruikt had om *correct* Nederlands te leren. Zijn naam is niet veel van belang daarom verwijs ik naar hem in het volgende korte interview als M., gesnopen?

J.J.: Hoe voelt dat om hier Marokkaan te zijn?

M.: Meneer, ik werk hier al tien jaar.

J.J.: Ah werken? Zo omschrijf je dat hier: een beetje staan wachten op de centen van de arme mensen en dan maar klagen dat er geen respect voor jullie is.

M. Nee, ik werk hier als kantoorhoofd. Ik ben hier ook geboren en getogen. En zou liefst terug kunnen gaan zitten asjeblijft.

J.J.: En leugens maken kinneke Jezus aan het wenen.

Zo zie je maar hoe moeilijk het is voor deze mensen om met de realiteit om te gaan, om elke dag wakker te worden en naar de koelkast te moeten struikelen om daar enkel maar Cara Pils bier te vinden. Moest dit een café zijn, dan zou ik een pijnlijke wals opzetten.

Hoe dit ook moge wezen, de machine had langzaam zijn weg afgelegd tot mijn nummer. Ik keerde met het ‘geleende’ blad naar de juffrouw. Deze keek me aan met een verwonderde blik, gelukkig legde ik haar uit dat dit echte merkkledij was en geen Falconplein-namaak. Ik gaf haar vervolgens het blad. Ik kreeg wat geld. All in all een geslaagde uitstap richting naar het OCMW.

Volgende keer: Hoe campagnefraude te plegen, door middel van creatief gebruik van medepartijgenoten als reclame boosters.

Alle gelijkenissen met het echte leven zijn louter gebaseerd op 2 pakken Marlboro, een fles Vignes Royales en hopen frustratie.

Jan Jaak De Klucht

2 HAIKU'S door [meToiKos]

In de hitte van de paleistuin
giet een slaaf bronzen wetten wijl
de wrede keizer met het zwaard
vol drift oude geesten bekampt

In de schaduw van een boom
staakt de monnik zijn gebed –
een verre glinstering doet hem
breed grijnzend opkijken

Colofon

De Moeial

Maandlijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur.

Ons redactielokaal is gelegen te Triomflaan 62. Elke maandag om 20 uur is er redactievergadering. Iedereen is welkom!

Stuur al uw opmerkingen, vragen en reacties naar: moeial@vub.ac.be

Bezoek ook eens onze website: www.vub.ac.be/moeial

Verantwoordelijke Uitgever
Bram Langmans

Coördinator
Daniël van der Meer

Vice-coördinator
Yannick Menendez

Secretaris
Thomas Martin

Penningmeester
Frederik Verbist

Lay-out
Daniël, Yannick, Doruntina

Illustraties
Archief, Ruben, Bram, Pieter

Achterflap
Ruben Brabers

Redactieleden
Ben Van Overmeire, Thomas Martin, Rob Werkers, Bilal Benyaich, Gabriël Zamora Moreno, Frank Vanaerschoot, Matthias Vanheerentals, Daniël van der Meer, Daan Essers, Frederik Verbist, Yannick Menendez, Pieter Boeykens

Redactiemedewerkers
Bram Langmans, Ruben Brabers, Piet Van De Velde, Kristien Janssens, Pieter Heremans, Gorki, Doruntina Islamaj Flor Van der Eycken, Maarten Roels, Anja Van Geert, Nathaniël Bovin, Pieter Jan Van Pevenage, Sam Van Overmeire

Eindredactie:
Ben Van Overmeire, Thomas Martin, Daniël van der Meer, Rob Werkers

Abonnementen:
Jaarabonnement: 30 euro
Steunabonnement (jaar): 75 euro
Rekening: 001-0376518-40
!!Met de vermelding van: ‘SS 5 KRWER 7’ !!
Stuur uw adresgegevens naar: moeial@vub.ac.be

Oplage: 1600 ex.

Drukker: Grafikon
Gedrukt op gerecycleerd papier

De redactie is *niet* verantwoordelijk voor publicaties van het BSG, V.O., Dienst Cultuur, lezersbrieven, opiniebijdragen en standpunten.

Kom en schrijf voor De Moeial!

Vrouwen op Mannenjacht

Maar eerst...

Mannen gaan op vrouwenjacht. Mannen trekken een laatste kam doorheen het haar, na er nog wat brillantine in te hebben gestreken, en kijken dan of de gel schittert in hun plaats. Ook laden ze hun geweer in front of de mirror om toch maar over te komen als de ster van ons zonnestelsel. Wekelijks treden ze geparfumeerd en in hun beste pak, gedreven door het nalopen van de gedachte aan zwoele nachten, het avondleven tegemoet.

Eenmaal de deur uit en meestal na een plaatselijke consumptie stormen ze recht op hun doelen af. Dag schoonheid hier en dag poepeke daar. "Ge ziet er prachtig uit, vertel me je naam. Wat? Anne, maar dat kan geen toeval zijn, mijn moeder heet ook zo! Haha, het is het lot dat ons samenbrengt." Telkens opnieuw en opnieuw dat machinepistool tevoorschijn halen om de oppositie te overpoweren met aanlokkelijke en uitgelokte lachsalvo's.

Prachtig is het niet? En het werkt nog ook. Laat ons stellen dat het één op de tien keer lukt, naargelang het uiterlijke vertoon negen maal op je bek gaan waarna pure glorie de smaakpapillen doet trillen. Het kan niet anders of ze worden ervoor beloond. Zouden deze jongelui blijven doordrammen mocht er geen beloning in ruil voor de verloren vurige energie op de weegschaal liggen?

Een vraag die in de toekomst nog zal opklaren, maar laten we vooruitgaan. Tegenover de zojuist geschetste Picasso over de man kunnen we een Rubens van de vrouw plaatsen. Vrouwen en hun tempo van nood aan ligt biologisch gezien wat lager, zij ondervinden niet de drang naar dagelijkse voortplanting. Ze verwachten om het jaar een kindje, in de lente of zo.

Maar, laten we doen alsof we van deze wereld zijn en we doen alsof we in een moderne tijd leven als moderne mens. We laten de zintuiglijke waarneming en het emotionele genot meespelen. Dan komen we tot de ontstellende conclusie dat er zelfs met een zacht penseel behoorlijk weinig verschillen te trekken zijn tussen de twee seksen. Tenzij..., tenzij in het aanvoelen van de situatie ons beter bekend onder de codenaam relatie.

Zo ken ik een Anne. Eens op een feestje en niet zomaar eens een feestje, haar allereerste echte feest. Ze had hoge verwachtingen bedacht over deze avond. Zou ze in de smaak vallen? Zou ze straks wat amusement mogen proeven? Dat kon zij nog niet weten. Zou ze zich de blauwe of de zwarte baljurk van haar ma aanmeten? Uren zenuwachtig voor de spiegel doorgebracht, de haren een laatste kamlijn meegegeven, wat mascara rondom de ogen en met een lekker geurtje op kan ook Anne de wereld aan.

Het welbepaalde feestje loste haar hoogste wensen in, ze vond de aandacht van menig man. Ze werd ten dans gevraagd en ze maakte kennis met Michael. Hij was in één woord fantastisch. Hij was het bezit van een verzorgd uiterlijk en praatte heel vlot. Hoewel de man wat gedronken had, deed het haar lachen. Een fantastische avond met een bijzonder iemand, dat kon geen toeval zijn en zo gingen ze samen slapen.

De volgende ochtend strekt Michael zelfvoldaan zijn armen uit om er zich van te vergewissen of hij al dan niet nog aan het dromen was. Neen hoor, het is the real thing, er lag er eentje in zijn bed. Het was gelukt! En al zegt hij het zelf: "Wat een rack ben je toch!" en bij die gedachte licht Michael een sigaret op.

Anne ontwaakte door de geur van rook die Michael lustig aan het inhaleren was. Ze zet zich wat vervreemd recht en verdwaasd kijkt ze rond, waarbij ze een warm gevoel in de onderbuik waarneemt. Zalig, het was gelukt! Ze had zich een echte man gevonden, haar toekomst was verzekerd.

Samen gaan ze hand in hand de trap af, op zoek naar een ontbijt in de keuken? Neen, niet echt, de hoek nog niet om stond op de keukentafel het eten hen al op te wachten. Wat een ontgoocheling voor Anne. Want in die keuken werd haar vertovering doorbroken. Michael had haar belogen, de naam van z'n ma bleek Elma en niet de hare te zijn!

Eenmaal de gebeurtenis verwerkt moest dit natuurlijk eenmalig blijven. Anne veranderde van tactiek. Nu ze wist wat haar verschijning teweeg kon brengen, zou ze jagen gaan op de hoofdprijs, de perfecte man. En mocht die door omstandig-

heden niet direct voorbij huppelen, dan was een mannelijk exemplaar die ze naar het ideaal toe omboetsen kon, ook goed.

Nu laat Anne de mannen dichtbij komen, maar net niet te dicht, juist genoeg opdat ze de man in kwestie volledig keuren kan. Zij gaat op jacht naar vervlogen passie met de rede als wapen. Ze zoekt bevrediging van de voor haar redelijke eisen,

voordat ze de daad bij het jawoord voegen zou.

Een zoektocht die na het vele toelaten van toenaderingspogingen vruchteloos is gebleven. Wel heeft ze mede hierdoor een enorme schat aan informatie over de man bijeengerakeld. Hoeveel dekhengsten dropen gefrustreerd af door het gebrek aan fysieke liefde? Hoeveel heren bleven glimlachen na een zoveelste neen? Eens had ze in de coulissen de naam Madame Non horen vallen, pas later had ze door dat men over haar roddelde.

Een zielig hoopje aan wat zich man noemt heeft ze voor haar ogen zien wegwijnen. En zij die er bijna waren konden de moeite niet opbrengen aan de weinige laatste criteria te voldoen. "Werkelijk een gebrek aan respect voor wie zich vrouw noemt.": Zo verwoorde ze haar ontgoocheling, een weemoedige klank die na jarenlange onthouding tot uitbarsting kwam.

Michael is het niet beter vergaan, enkele jaren getrouwd, weer gescheiden. Ook hij heeft vele grote, volle, magere, lange en gespieerde vormen zijn neus zien voorbijkomen via de wegen die naar zijn bed leiden. Ook hij kan zich dus een uitgebreide mening vormen over wat hij over de vrouw denkt.

Maar ook hij moest het zonder vaste levensgezellin stellen, die voldeden immers niet aan zijn verwachtingen. "Net wanneer alles met goeddunkt lijkt te gaan, komen die vrouwen af met vragen en opmerkingen die onze natuurlijke autoriteit ondermijnen. Nul respect voor het dominante mannetje dat hij toch wel zeker in zijn eigen denken is.": zei Michael eens terloops langs zijn neus weg.

Beste lezer, u leest dat er theoretisch geen eenzijdige visies bestaan, neem dat gerust van de Moeial aan, er bestaat niet iets als de man of de vrouw. Iedereen komt dezelfde gevoelens en vragen doorheen het leven tegen, heel het gamma van gêne en liefde tot euforie wordt door elk van ons doorlopen. De kunst is de emotie te herkennen wanneer ze zich aanbiedt. Dan pas, na de erkenning can you deal with it. Maar hoe?

U als man of vrouw zijt van visies doordrenkt doorheen de opvoeding. U, als elk individu, neemt de cultuur van uw omgeving over. Daarom is het in praktijk mogelijk dat de uwe, uw visie dan liever dan uw vuist, wel eens met een ander zou kunnen botsen.

Dit is geen catastrofe want wie weet komen zelfs onze twee hoofdpersonages ooit nog samen, een intense relatie is immers nooit zomaar gedaan. Daarvoor zal wel eerst een Belgisch compromis moeten uitgedokterd worden, zo kan bijvoorbeeld om een doorbraak te verwezenlijken, de naam van Michael's ma postuum naar Anne veranderd worden.

Met ander woorden, de tegengestelde verkiezingsbeloften zouden wat ingebonden moeten worden, want allen spreken over dezelfde realiteit. Doch, u weet hoe dat gaat, het is politieke zelfmoord of een persoonlijke aanslag op je eergevoel. Moet men zich dan altijd profileren voor de achterban, of in dit geval vrienden en vriendinnen of de relatie op zich?

Misschien ligt hier, bij de opname in een groep, wel de beloning die we zoeken. En heel misschien zijn het de vragen die onbewust in die groep leven die richting geven aan het gedrag van onze mensensoort. En heel, héél misschien dient ons denken als bindmiddel. Zijn we namelijk niet allemaal verbonden door het zoeken naar een zingeving van ons bestaan? En rond die vraag die op dit moment binnenin ons leeft, groeperen we ons.

De vragen mogen dan hetzelfde zijn, de antwoorden zeker niet. Er bestaan visies, dit is een meervoud van antwoord, zoals jullie wel zullen weten. En alle visies samen vormen. Het Antwoord.

Nada punt einde zin geen nieuwe lijn

Wereldsterren over wereldsterren

Cecilia Bartoli, geboren te Rome in 1966, is één van de bekendste operazangeressen van onze tijdrekening. Met een sopraan als moeder en tenor als vader werd muziek haar met de paplepel ingegoten. Als mezzosopraan¹ haalde ze deze stem uit de schaduw waar ze al eeuwen in stond. Hiermee toonde ze aan dat er veel meer mogelijkheden lagen voor deze stemssoort dan oorspronkelijk gedacht. Veel muziek is er niet geschreven voor mezzosopranen en bijgevolg spelen ze dan ook meestal bijrolletjes in opera's. Haar stem heeft een apart timbre, onmiddellijk herkenbaar als je ze ergens hoort zingen, en een grote elasticiteit.

Wat haar misschien nog het meest van al bijzonder maakt is de manier waarop ze met operamuziek omgaat. Cecilia Bartoli maakt operamuziek toegankelijker. Haar projecten uit het verleden getuigen steeds van grote creativiteit. Haar cd's zijn zowel bedoeld voor de doordrenkte operafanaat als voor de gewone man in de straat. Naast opera toegankelijker maken, pakt ze vaak uit met onbekende werken die ze in de schijnwerpers zet. Composities die doorheen de tijd in de vergetelheid geraakt zijn krijgen dankzij

haar de waardering die deze vaak verdienen.

Haar bijzondere aanpak zorgde in het verleden al voor enkele pareltjes van cd's. Zo bracht ze in 1999 een cd uit met vergeten aria's van Antonio Vivaldi, die haar naam en faam bezorgden in het brengen van barokmuziek, een discipline waar La Bartoli in uitblinkt. Ook Christoph Wilibald Gluck en Antonio Salieri kregen respectievelijk in 2001 en 2003 al een gepaste ode.

In 2005 pakte ze uit met "Opera Proibita" doodeenvoudig vertaald als "verboden opera", waarop ze bekende en minder bekende werken

zong uit de periode waarin de paus opera verbood en waarin enkel castraten werken mochten zingen. Op deze cd zingt ze onder andere werken van Caldare, Scarlatti, Händel en Corelli met een flair die zij enkel kan verwezenlijken. Haar grote stemelasticiteit en aanleg voor het uitvoeren van colloraturen² werden hier meer dan eens duidelijk. Het zijn stuk voor stuk composities waarvan je je afvraagt waarom niemand deze eerder heeft opgemerkt en uitgevoerd.

In haar nieuwste project "Maria" kruipt ze in de huid van voorgangster Maria Malibran (1808-1836). Het is haar persoonlijk eerbetoon aan deze operadiva. Ze brengt werken die voor Malibran geschreven werden door onder andere haar vader en werken

die Malibran zelf componeerde. Een detail dat toch niet onbelangrijk is voor VUB- studenten: Malibran, zelf van Spaanse afkomst, woonde in Elsene. Het gebouw dat nu als gemeentehuis fungeert werd ooit opgebouwd door Malibrans echtgenoot. Allen daarheen! Woensdag 12 december staat Cecilia Bartoli in het Paleis voor schone kunsten om haar nieuwe cd voor te stellen, zij die op tijd een ticket konden bemachtigen zullen kunnen getuigen van haar uiterlijke schoonheid, expressiviteit en virtuositeit.

Al bij al zijn het Cecilia Bartoli's ijzere discipline en volharding die van haar de gerespecteerde diva maken die ze vandaag de dag is. Haar gave om te blijven verrassen kan terecht op veel bewondering rekenen. Bij deze: Maria Callas, u weze gewaarschuwd!

Doruntina Islamaj

¹ De stem die ligt tussen de hoogste vrouwenstem, de sopraan, en de laagste vrouwenstem, de alt. Ze klinkt vaak donkerder dan de sopraanstem.

² De verzamelnaam voor een hele reek versieringen uit de vocale muziek.

